De lofzangen Israels, waar onder de Heere woont, zynde eenige geestelijke liederen (deel 1)

Jacob Groenewegen

bron
Jacob Groenewegen, *De lofzangen Israels, waar onder de Heere woont, zynde eenige geestelijke liederen (deel 1)*. Teunis Hoorneer, Gorinchem 1752

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/groe019lofz01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

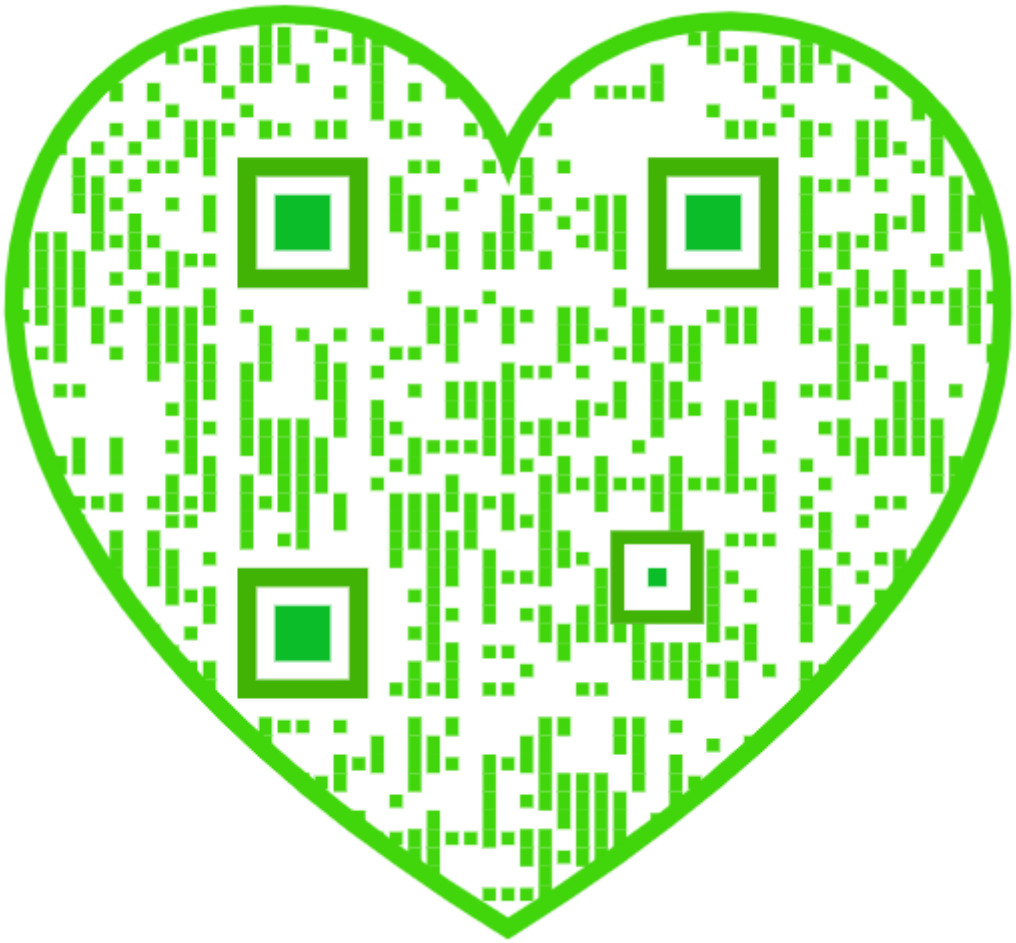

Approbatie

De Theologische Faculteit in ’s Lands Hooge schoole alhier gelezen hebbende het werkje genaamd *De Lofzangen Israëls*. door *Iacob Groeneweegen*, hebben in het zelve niets gevonden het geene aanloopt tegen de Leereder der waare Hervormde Kerke, vervat in de Formulieren van Eenigheid in Nederland aangenomen, wenschende nogtans dat zoodanige oneigentlyke, en harde spreekwyzen, als de *ziel geheel verdronken in der Godheid oceaan, blz.* 32. en bladz. 75. *O zalig volk, die in de kolk voor eeuwig zal verdrinken.* gelyk van *dat verdrinken* mede gesprooke word bladz. 3. en 71. en die men leest bladz. 85 *tot hy de deur opschopte* &c. als min voeglyk, niet wierden gebruykt. Dus gedaan in onse vergaderinge ’t Utrecht den 26 Nov: 1751 en geteekent uyt aller naam

> Wilh. van Inhoven, Doctor, en Professor der H. Godgeleertheid, en Kerckelyke Geschiedenisse, thans Decan der Theologische Faculteit.

Den Drukker kent geen Exemplaare voor egt dan die eygenhandig van hem ondertekent zyn.

Voorreden aan de Godvrugtige zangers en zangeressen.

Ziet hier een kleyn Bundeltje, van Geestelyke Liederen, van over verscheyde Iaaren gemaakt, meest van myn Broeder, Do Iohannis Groeneweegen; eenige weynige namelyk, het 23, 26, 28, 29, 31, 40ste Lied zyn door myn gedigt. het 27 Lied is by abuys ingeslopen dog is van een ander, zyn Eerw: wilde zig met de uytgave niet bemoeien, bezag zyn werk te gering, om zig door dit klyne werk, onder het getal der uytgevere van Boeken te stellen, was nogtans gewillig om het my toe te laten.

De reede van uytgaven is, dat het zo gering niet kan zyn, of het kan door Gods genaden tot zegen zyn; ende bewustheyd die wy hebben, dat het reeds menigmaal dat eynde heeft berykt, alzoo zy inzonderheid te Werkendam, veel geleezen en gezongen worden: hier toe heeft veel ook toegebragt, de begeerten van verscheyde Vroomen omze in druk te hebben.

En dewyze met veele grove fouten, reeds veel uytgeschreven waaren, en hier en daar verspreyt, dit doet ons rezolveeren, omze door den druk gemeen te maken.

Daar is dog niets dat meer inbloet op het herte heeft, als het zingen van Liederen en Psalmen, als men in zyne gedigten, de groote en beminnelyken Koning Iesus tot het onderwerp heeft.

Wy hebben daar veele bevindinge van, wat zeegen dat dat heeft in de gezelschappen der godzaligen.

Men heeft hier de gewoonten, om zondaags avonds eenige uuren, in een merkelyk aantal te zamen te vergaderen, en daar aller eerst met Psalmgezangen God te verheerlyken, dan te zamen in den gebeeden zig voor den Heere te brengen, en het aangesigte des Heeren te zoeken, waar na men met het opheffen van deezen of andere heilige liederen, zig in den Heeren verlustigt, en het herten zoekt hemelwaarts te voeren; een of meer liederen gezongen hebbende, begint die en geene tot dat eynde aangesprooken, eenvoudig te spreeken, hoe het hem dezen dag of week is gegaan, wat zeegen men onder de openbaare Godsdienst, of wat

werk met Iesus int verborgen ondervonden heeft; daar zomtyds Heerlykste verbondsvernieuwinge, en vereeniginge met Iesus vertelt worden; en ook zomtyds of van anderen klagten en traanen, over een zig verbergende Iesus: daar verhaalt men hoe het tusschen den heere en de ziele staad, wat nieuwe blyke van aandeel onlangs gehad, of wat vreeze dat haar werk geen waarheid is.

Hier komen dan ook die geene die onder gezigt van zonden en verlooren staat, om Iesus roepen en schreyen, die verhalen hoe elendig dat zy haar zelven sien, hoe noodsakelyk dat zy Iesus voor haar schuldige en verloore ziele zien, wat ondekkinge dat zy wel eens van Iesus krygen, of hoe dat hy zig verbergt, en wat roepen en worstelen dat ’er wel eens omgaat in ’t verborgen, of onder de middelen, om Iesus te krygen.

En is ’er eens een die uyt zyn verloorene staat, door geloofs vereeniging met Iesus geret is, en dat geloven kan op goede gronden, dat is daar de stoffe van het verhaal, en vfan verheerlykinge Gods; waar onder dat men dan al weer eens, met het zingen van eenige liederen zig verlustigt, veeltyds toepasselyk op de za-

ken die gesprooken zyn, waar na men op het laatst sig weer in den gebeeden tot den Heere keert, en door dat zamen bidden, spreeken en zingen, onuytsprekelyke vereeniginge wel eens ondervind, met Iesus, en met malkanderen.

Ziet zoo word onder ons de gemeynschap der heyligen geoeffent, en schoon alles met gebrek is, de stok lieflykheid en zamenbindinge, is hier nog weynig gebrooken.

Dit verhalen wy niet tot ons eygen eer, maar tot eere Gods, en roem van zyn genade, en tot een Voorbeelt van navolging, na dat elk geleegentheid heeft: wiert de gemeinschap der heiligen meer geoeffent, daar zou meer Leven in de Kerk weezen: og! hoe droevig zyn op veele plaase Gods Volk van een gescheiden, en leven zonder diergeleyke gemynschaps oeffeningen; dat niet te berispen is, in die geene die de gelegentheid niet hebben; elk moet zyn omstandighede weten, ieder heeft geen gelegentheid tot bywooning van zulke geselschappen, maar die ’er regte liefde voor heeft en het missen moet, door Gods weg en bestiering, en daar wel eens over treuert, die ondervind het wel in ’t verborgen, dat de Hee

re goetis, de Heeren vergoet dat wel eens in de binnekameren, maar die het uyt liefdeloosheid laat, die zal magerheid aan zyne ziele doorgaans krygen.

En daar den iver en den lust heerst, worden occasie gevonden, die men anders dagt niet te hebben, de liefde van Gods Kinderen onder en tot malkanderen, die ontsteekt de lust om aan malkanderen in zamenkomste te verhalen, wat de Heere aan hunne ziele gedaan heeft.

De werelt meent dat dat hoogmoet is, dat zoo aan andere te verhalen wat men in zyne binnekameren, of onder de genademiddelen ondervind; maar dat zullen niet zyn de zulken, die het werk der genaden in hare ziele ondervinden. Veele zyn zoo tegen dat verhalen van zyn bevindinge, om dat zy gansch geene bevindinge, van het werk des H. Geestes aan hunne ziele hebben.

Maar zelv word des Heeren begenadigt volk dikwils zoo laag, zoo aan 't stof gekleeft, zoo geesteloos, zoo verre van den Heeren, zoo werkeloos, en dan ook zoo lusteloos en liefdeloos, dat zy (al hebben zy gelegentheid) leven zonder de oeffening van de gemeynschap der heiligen, en worden daar door hoe langer

hoe doodiger, en dwalen van den Heere hoe langer hoe verder af.

Kom laten wy eenige bysonderheden de nuttigheid van die gemeenschapsoeffeninge en samenspraaken met malkanderen voostellen.

Ten eersten door die zamensprekinge, en onderling vertellen wat de Heere aan de zielen gedaan heeft, word dat werk weer op een nieuw wel opgeklaart; en den spreeker in zyn eygen werk weer met ligt ingeleid, dat hy onder het spreken nieuwe versekering aan zyn herte krygt, van zyn aandeel aan God en Christus, en het werk des Geestes; zoo dat zyn herte in liefde, blydschap, en verwondering over Gods vrye genade wort weggevoert, onder sterke aandoeninge, en dus word bekwaam gemaakt om God de eere te geven voor zyn genaden en barmhertigheid aan zyne ziele beweesen.

Ten tweeden Den hoorder wort hier door wel eens ingeleyd in zyn bevinding, hoorende de zoete overeenkomst met andere van Gods Kinderen, en voelende daar uyt in zyn herte een innerlyke vereeniging, door den band van enerly Geloof en Liefde, en het hebben van eenderley hert met Gods Volk, waar door

hy ook in de waarheid van zyn werk bevestigt word, en van zyne genade stad vergewist en verzekert.

Ten derden Hier door wort de liefden tot malkanderen zeer ontstoken, met eene heftigheid daar de werelt weynig denkbeelt van kan formeeren; en is 'er iets dat zalige en heylryke gevolgen heeft, het is de liefde der Godzalige tot malkanderen; daar is dog niets dat de liefde tot malkanderen zoo gevoelig kan ontsteeken, als het wederzyds verhalen, van het werk dat tusschen Iesus en de zielen omgaat; dat herte smelt zoo innig in een, gelyk 'er Iesus van spreekt Ioh. 17:22 *op dat zy een zyn gelyk wy een zyn.*

Ten vierden Die wat in de laagte zit, en aan het stof kleeft, en van den Heere omswerft, die word door dat hooren van anderen, die in de gemeynschap van God leven, by zyn afgedwaalden en zondigen staat bepaalt, en krygt daar wel eens gevoelige aandoening van zyn omswerven, dat hy in traanen wegsmelt, en zegt, og wat leef ik elendig! wat ben ik een trouw'loos verlater van den zaligen Heere Iesus.

En denkende aan de dagen van ouds, door hooren van werkzaamheden, en be-

vindingen, die hy voor desen ook wel plagt te ondervinden, wort zyn ziele in begeertens weer gaande, og of ik was in de vorige dagen.

Ten vyfden Door die onderlinge zamenspreekinge, over het inwendige leven, worden duysteren en klynweetende van hun verkeert werken overtuygt, en leeren door het hooren van anderen, wel eens zien, waar het haar scheelt, tot haar merkelyk ziels voordeel; zoo zyn zy malkanderen tot een ligt, en leydsman op de hemelweg, de duysteren en de klynwetende worden onderrigt, en bestiert, de swakke ondersteunt, de moedeloosen opgebeurt, en de struykelende kniën worden vastgestelt.

Zoo blykt de nuttigheid van de byeenkomste, en gemeenschaps-oeffeninge der Godsaligen.

Dit word nog gepractizeert, op sommige plaatse op eene wyse die met hunne betrekking over een komt, insonderheid hebben wy dat nog in zyn fleur gesien te nieuwkerk, daar die Iong bekeerden eene onuytsprekelyke liefde tot malkanderen hadden en betoonden.

Maar ô wat woelt de vyand menigmaal tegen die zamenkomste van Gods volk,

daar men malkanderen opwekt tot de dienst van God; maar zoo lang de Heere niet geheel met zyn Geest wykt, zal dat wel staande blyven, de Heere gebied aldaar den zegen en het leven tot in eeuwigheid.

Daar is dog eene vereeniging tusschen Iesus en zyn volk, de Bruyt en het Wyf des Lams, en tusschen de gelovigen en Kinderen Gods onder malkanderen, die voor den natuurlyken mensch gansch onbegrypelyk is; het is seeker dat de vereeniging met Iesus van een verhevener aart en natuur is, als van de geloovigen met malkanderen; nogtans de laatsten, daar wy nu van spreeken, is ook een Edel gedeelte van het inwendige Christendom. Die gemeenschaps oeffening is niet enkel en alleen door kerkgaan in de selve kerk en Avondmaal houden aan de selve tafel; even als de gebuuren in de groote Steeden; is dat nu vereeniging en gemeinschap, dat men in een en de zelve Stad of ook in nabystaande huyse woont, in vreede leeft? maar nogtans noit in malkanders huysen komt, malkanders naam naauwlyks kent: is de gemeinschap die Broederen en Susteren in 't natuurlyken oeffenen niet seer veel naauwer? nu zoo

is het in het Geestelyke, gelyk die inwoonders in eene Stad zoo oeffend het uytwendig naamchristendom gemeenschap en dat meenen zy dat de regte gemeinschap der Heiligen zy; en gelyk de Broeders en Susters, zoo oeffenen gemeinschap de waare Godsaligen die hun Huys en Hert voor malkander open hebben.

Natuurlyke menschen ja Godlose, hebben ook zomtyds wel eene familiare ommegang met den anderen, maar wat doen ze by een? en wat zyn de banden van hunne vereeniging? wy staan daar nu niet op.

Maar de regte liefderyke gemeinschap der kinderen Gods, gaat alle natuurlyke betrekkinge, Liefde, Vereeniging, en gemeinschapsoeffeninge, verre te boven, is van een verhevener aard en natuur en is eeuwigduurende. Dat kunne de Kinderen Gods zig verbeelden, dat hunne onderlinge liefde vereeniging, in een eyndeloose eeuwigheid zal duuren; dat vereenigt hunne herten ook zonderling, dat zy verwagten, wy zullen eens Eeuwig volmaakt en zonder zonden, te zamen de Hemelsche Lof-zangen zingen, en aan malkanderen dan eens beter vertellen, wat de Heeren aan onse zielen gedaan heeft.

Og wat onuytdrukkelyke vereeniging maken die dingen! Paulus telt de banden van vereeniging aldus op, Ese. 4:4:5:6: *een Lichaam, eenen Geest. een Hope, een Heere, een Geloove, een Doop, een God en Vader.*

Wilden wy deese dingen gegront behandelen, zou deese voorreden te lang worden, wy zyn onse palen al te buyten.

In een lichaam als veele leede naauw vereenigt te zyn; door een en de zelven Geest bewerkt te worden, en geleyt: de zelve zaligheid in de hoope gemeinschappelyk te verwagten: aan eenen Heere Iesus zyn ziele tot dienst verbonden te hebben: door *een* geloof met de Zoone Gods en eenerley gevoelens en belydenis met den anderen vereenigt: door eenen Doop tot een lichaam gedrenkt: en Kinderen van een ende zelven God en Vader te zyn: dat leyd onuytsprekelyke banden van vereeniging.

Og dat veele van Gods waare Volk, om zulke nietige oorsaaken die gemeenschaps oeffeninge, met de Vroome zoo nalaaten! en dikwils zoo laag leven.

De Heere, wenschen wy, die in onse daagen, zyne Heerlykheid, nog eenigsins in zyn heyligdom geopenbaart heeft, ver-

schyne ons blinkenden, en maken zyne Kerk heerlyk, en doe zyn Volk eens op een nieuw herleven, herstellen den Vreden, en gebieden in zyn Kerk, den Zegen, en het Leven, tot in der Eeuwigheid:

Amen.

Uw Heylzoekenden Vriend *Jacob Groenewegen.*

Bladwyser der Liederen.

E.

Emanuël Gods wonderschoon.	55
Een zoete reuk die stervent hert verkwikt	107

H.

Heer der Heeren wilt my leeren.	36
Helaas hoe is dat aangesigt.	95
Hemelingen hef u toon.	101
Hoe verduystert vast gekluystert.	127

I.

Ik heb een trouw geslooten.	7

K.

Komt Iehovaas lievelingen.	1
’K ben met rykdom overlaaden.	14
Komt hier die lust hebt om enz.	19
Komt Iehovaas lievelingen.	30
Komt hier begeerig oog en hert.	39
Komt bontgenooten juygt den Heer.	45
Kristen kom zet u beneëven.	48
Kom Christi vriende heft u oog.	84

L.

Liefste Iezu vol medoogen.	42
Liefste Iezu heyl en leven.	121

M.

Myn zondig dwaas en ydel hert.	113

O.

O Iezus ligt en leeven.	5
O Iezu vol genaden.	10
O Iezus goedertieren Heer.	17
Og wat is dat leeven zoet.	23
O Iezu bron van zaligheid.	24
O Vader is u teere zin.	27
O God in ’t eeuwig ligt gezeeten.	34
O lieffelyke eensaamheid.	51
O Rots des heils o leevensvorst.	62
Oneyndig oppermajesteid.	65
Oneyndig oppermajesteid.	68
O Rots des heils o leevensvorst.	75
Og waar zal ik my wenden heen.	90
O Iezu lief myn eenig al.	110
O God van zaligheid en leeven.	124

V.

Verblyd u ’s Hemels gunstgenoot.	115
Vader wys en magtig goet.	118

W.

Wel waarde ziel myn waarde pand.	73
Wat ben ik vol van alle zonden.	95

Z.

Zalig weeze vol genaden.	58

Zoete banden die my binden. 79
Zyn aardse kroonen die de opervorste. 129

EYNDE

Geestelyke Gezangen.

Verblyd u in den Heer t'aller tyd, wederom zeg ik u, verblyd u.

Stem: Psalm 38.

1ste Lied

1.
Komt Iehovaas lievelinge,
Wilt nu zinge;
Wekt u op tot Godes lof:
Waarom langer neer'gebogen,
Met u oogen,
Heft u zielen uyt het stof.
2.
Laat u herte zig verblyde,
t'Aller tyde,
In den Heer u zalig lot:
Laat u mond u hert en keele,
Altijd kweele,
Zingt den lof van uwen God.

3.
Zouden de arme Wereldlinge,
Iuyge zinge,
In de boeije van de hel
En zult gy zijn Uytverkoore,
En herboore,
Zitten als in druk en kwel.
4.
Zou ’t geen stof van blijdschap weeze,
Die voor deeze,
Lag in Satans boze net:
Die uyt Duyvels sterke banden,
Door Gods handen,
Zijt getrokken en geret.
5.
Ia die om u ziele wouden,
En u zouden,
Tot zijn eyge roem en eer:
Zijn Zoon zijn beste pand gegeven,
Heeft ten leeven,
Tot u Losser en u Heer.
6.
Al u schulden en elenden,
Komt hy wenden,
En u zonden veel en groot:
Die verzoent hy door zijn lyden,
Om te vryden,
U voor eeuwig van den dood.
7.
Nu zal Gods haat over ’t quade,
U niet schade,
Want gy zijt met God bevrind:

Die u eer gy waart geboore,
Uytverkooren,
En met liefde heeft bemind.
8.
Dat is stoffen t'allen tyden,
Tot verblyden,
Omin God te zijn verheugt:
Dat is stof om op te springen,
En te zingen,
Dat is wezenlyke vreugt.
9.
Zout gy niet u stem doen hooren,
Uytverkooren,
Lievelinge van u God:
Die eens in volmaakte deugden,
Eeuwig vreugden,
Zult genieten en wiens lot.
10.
Zijn zal eeuwig te verkeere,
By den Heere,
Als de dood u ooge sluyt:
En bevrijt van smert en rouwen,
Zult aanschouwen,
God, o uytverkoore Bruyt.
11.
Daar zult g'eeuwig zijn ontbonden,
Van de zonden,
't Witte kleed van heyligheid:
Eeuwig drage nagt en dage,
Zonder vrage,
Na de dagen uur of tijd.
12.
En u ziele eeuwig zinken,
En verdrinken,

Sonder ruste dag of nagt:
Eeuwig roeme love prijzen,
Eer bewyzen,
't Lam dat voor u is geslagt.

13.

Rigt dan op u hert na boven,
Om te looven,
Hem die u heeft lief gehat:
En u eer gy waart gebooren,
Uytverkooren,
Voor de zalige Hemel stat.

14.

Hou dan op van treurig leeven,
Soeckt te zweeven,
Bove stof van druk en zorg:
Sijn't de zonde die u wonden,
G'hebt gevonden,
Iezus tot u vaste borg.

15.

Soekt dan hier u stem te pare,
Met die schaare,
Die met u des Heeren lof,
Eeuwiglijck uyt zullen galmen,
Met die Psalmen,
Die men zingt aan 't hemels hof.

EYNDE.

Ziels zugt om Jezus kragt, tot verbrekinge der zonde.

Stem: ***Psalm 128.***

2de Lied

1.
O Iezus ligt en leeven,
Mijn Koning en mijn Heer,
Aan wien ik heb gegeven,
Mijn hert om voor u eer,
U naam en zaak te stryden,
Ach had ik meerder kragt,
Ik leg helaas ter zyden,
Soo dikmaals eer ik dagt.

2.
Ik heb zoo veel vyanden,
O magtig hemels Vorst,
Ey leer gy dog mijn handen,
Ten stryde my uyt dost,
'k Heb lust voor u te leeve,
In dit benede perk,
Maar Heer gy moet my geven,
Genade tot dit werk.

3.
Ik moet u alle dagen,
Mijn Weeld lievent hert,
O ziele Koning klagen,
Met droefheid en met smert,
Mijn ziele is inwendig,
Verdorven en verkeert,
Ia gantschelijk elendig,
Als gy 't niet overheert.

4.

Rigt gy op in mijn ziele,
U zalige heerschappij,
Wilt Satans rijk verniele,
Verbreke gans in my:
Ik heb u trou gezworen,
O grooten opper Heer,
Ik heb alleen verkooren,
Te leven tot u eer.

5.

Komt Iezus o mijn Koning,
En neemt mijn zondig hert,
En maakt het tot u woning,
Dan is ’t bevrijd van smert:
Verdrijft die vreemde heeren,
Die ’t huys nog houden in,
Wilt gy ’t alleen regeeren,
En buyge na u zin.

6.

O Iezus slaat aan stukken,
De grendels van mijn ziel;
(’t Sal anders nooyt gelukken,
Al dat u buyten hiel:
Verbreekt het laat het sterven,
En maakt het my maar kwijt,
Laat ik u tog niet derven,
Die alles voor my zijt.

7.

Mijn ziele is gebonden,
Aan eyge wil en zin,
De Wereld en de Sonden,
Die nement dikwils in:

En make dat mijn herte,
Niet doet als swerve om,
Tot mijn verdriet en smerte,
O trek my Iezus kom.

8.

En heyligt my van binne,
Ia coopt de wortel uyt,
Van mijn verdorve zinne,
En op dat ik besluyt,
Mijn grootste wens en bede,
O zalig opper Heer,
Is dit om hier benede,
Te leeve tot u eer.

9.

Verheerlijkt inwendig,
In heyligheid, en dan,
Met al mijn doen bestendig,
Te geve blijk daar van,
Tot dat mijn ziel ombonden,
U zuyver reyn en schoon,
Volmaakt en zonder zonden,
Sal dienen voor den troon.

De ooge der geener die zien, zulle niet te rugge zien.

Stem: *Psalm 9.*

3de Lied

Ik heb een trou geslooten,
Met al Gods gunstgenoten,

Der heyrscharen Heer,
Heb ik de hand gegeven,
En met mijn heer geschreven,
Mijn heyr is in zijn eer.
2.
Het zal my nooyt berouwen
Ik zal niet weer aanschouwen,
Met lust mijn oude staat:
Weg Wereld laat my rusten,
Weg weg met al u lusten,
Gy zijt by my gehaat.
3.
Mijn ziel heeft ligt gekregen,
Van God en van zijn weegen,
Mijn herte is bereyd,
Met lijdsaamheid te loopen,
Her pad van 't zalig hoopen,
Ter zaliger heerlijkheid.
4.
Weg Duyvel, Wereld, Sonden,
'K zat lang genoeg gebonden,
In uwe slaverny:
Nu ben ik uyt u handen,
Verbroken zijn de banden,
Nu is mijn ziele vry.
5.
't Is hier zoo bly en heylig,
't Is hier zoo vry en veylig,
Ik zit in zoo veel rust;
't Is hier als heyl en vrede,
Mijn ziele vind met rede,
Hier al haar heyl en lust.

6.
Mijn staat is zoo bestendig,
De Duyvel mag inwendig,
Op my eens komen aan:
Met schande moet hy wyken,
'K zal nimmermeer bezwyken,
Maar eeuwig blyve staan.
7.
Want Gods getrouwigheden,
't Verbond van zyne vreden,
Neemt nimmermeer een end:
Den geest aan my gegeven,
Zal eeuwig in mijn leeven,
Wat is 'er van bekent.
8.
Dat my te rug zou halen,
En t'eenemaal doen dwalen,
Van mijn verkooren pat:
Al waare dan de weegen,
Wat krom en steyl gelegen,
Ik wort het nimmer zat.
9.
De aarde mag veranderen,
Den hemel in malkanderen,
Eens rollen als een doek:
Maar God zal die ten leeven,
Van hem zijn aangeschreven,
Niet delgen uyt zijn boek.
10.
Wel zalig regt geprezen,
Zal hy dan eeuwig wezen,
Die Hod ten leeve schrijft:

O dat is eeuwig erve,
In leeve en in sterve,
Gods eygendom hy blijft.

Tot wien zoude wy heene gaan, by u zyn de woorden des eeuwigen levens.

Stem: *Doet land in dertelhede.*

4de Lied

1.
O Iezus vol genade,
Vol algenoegzaamheid,
O zee om in te bade,
Mijn heyl in eeuwigheid,
Tot wien zoud' ik my wende,
My wende // my wende,
't Is rondom vol elende,
By u is zaligheid.
2.
Ik zit in reurig duyster,
Mijn ziel is zonder ligt,
Als gy u glans en luyster,
Neemt weg uyt mijn gezigt;
Dan staat mijn ziel verleegen,
Verleegen // verleegen,
Ik mis de regte weegen,
O Iezus onderrigt.

3.
En leert mijn ziele spoede,
De weg na ’t zalig hoog,
En zonder mat of moede,
Met heete en met oog,
My steeds na bove wende,
My wende // my wende,
’t Is rondom vol elende,
Ag dat gy nederboog:
4.
En met u geestes stralen,
Kwam schynen in my hert,
Om my te ryg te haalen,
Wanneer ik zie verwert:
Waar heen zou ik my wende,
My wende // my wende,
’t Is rondom vol elende,
En niet dan ziele smert.
5.
O wilt niet van my scheyden,
Kom Iezus vat mijn hant,
Laat my u geest geleyden,
In ’t zalig effen land:
Waar heen zou ik my wende,
My wende // my wende,
’t Is rondom vol elende,
En smeer aan alle kant.
6.
O Iezus weest mijn borge,
Mijn zonde veel en groot,
Die make my veel zorge,
Sy werke my de dood:

Waar heen zou ik my wende,
My wende // my wende,
't Is rondom vol elende,
Vol droefheid angst en nood.
7.
In my en zijn geen kragte,
Mijn Iezus o mijn Heer,
Ik kan geen een gedagte,
Formeren tot u eer:
Waar heen zou ik my wende,
My wende // my wende,
Ik heb niet als elende
O Koning my regeer.
8.
En kom ik neer te kniele,
Door u om al mijn noot,
Te klage, o mijn ziele,
Is dikwerf dor en dood:
Sog waar zou ik my wende,
My wende // my wende,
Ik heb niet als elende,
En klagen in uw schoot.
9.
Zal ik my gaan begeven,
Te spreeke van u naam,
'k Heb dikwerd geest nog leeven,
Mijn hert is niet bekwaam:
Dog waar zal ik my wende,
My wende // my wende,
Ik heb niet als elende,
Ia al elend te zaam.

10.
’k Hoor somtijds ernstig preken,
U knegten op den stoel,
Maar ’t hert en wil niet breken,
’k Heb dikwerf geen gevoel:
Daarom moet ik my wende,
My wende // my wende,
Tot u met mijn elende,
Al was ’t dan nog zoo koel.
11.
Ik weet gy zijt genadig,
Volzalig en genoeg,
Door die die u gestadig,
Zoekt hertelijk en vroeg:
Daarom zal ik my wende,
My wende // my wende,
Tot u met mijn elende,
Soo lang ik heb genoeg.
12.
En dat zal my aankleeven,
En ik niet rake kwijt,
Tot dat ik na dit leeven,
In zalige heerlijkheid,
Volmaakt u zal aanschouwen,
Aanschouwen // aanschouwen,
Bevrijt van smert en rouwen,
Sijt welkom eeuwigheid.

Niets hebbende, en nogtans alles bezittende.

Stem: ***Wie sleet heugelyker dagen.***

5de Lied

1.
’K ben met rijkdom overladen,
Wereldling ik heb een schat,
’k Mag my in de weelde baden,
Die geen wereldling bezat,
Ik ben vol van goed en eere,
Ik bezit een hooge staat,
En ik draag de beste kleere,
Zyd’ en kostelijk gewaat.

2.
Maar gy zult my niet bevatte,
Wereldling en dus aan my,
Vraage waar dog deze schatte,
En die hooge staate zijn:
Ia verwondert zult gy vragen,
Wel wat is tog dat gy praat,
Wie is die u ooyt zag dragen,
Zyd’ of kostelijk gewaat,

3.
’t Is zoo arme wereldlinge,
Neemt gy ’t hier op aard en slijk,
En vergankelyke dingen,
’k Geef volkomen u gelijk:
’k Heb geen schatte van de wereld,
’k Heb geen eer geen goed nog geld,
’k Ben hier met geen glans bepereld,
Maar in lagen staat gesteld.

4.
Ik bewoon hier geen paleysen,
Maar een hutje en wiens zin,
Is om met my mee te reysen,
Komt ’er vry maar binnen in:
En ik derf vrymoedig zegge,
Dat ik alles hier bezit,
Kunt gy ’t wereldling uytlegge,
Denkt gy niet wat taal is dit.
5.
’K zal u zegge ’k ben gebooren,
Hooger dan de sterre staan,
Want ik was al uytverkooren,
Eer ik ’t ligt nog schouwen aan:
God van algenoegzaamheeden,
Is mijn vader en mijn God,
Met dat deel ben ik te vreden,
En met dat zoo zalig lot.
6.
Want hy doet zijn volk beërven,
Zulk een vast bestendig goet,
Dat in leeven en in sterven,
Eeuwig en volmaakt voldoet:
God het algenoegzaam weeze,
Is mijn overvloedig goud,
En mijn zilver uytgeleeze,
Daar mijn ziele zig op voud.
7.
’K ben zijn kint hy is mijn vader,
Des zijn rijkdom is de mijn,
Hier een deel en altegader,
Zal ’t my haast geschonken zijn;
Hier geniet ik d’eerstelingen,
En die maake my zoo rijk,

Dat ik juyge kan en zingen,
En veragten al u slijk,
8.
Iezus is mijn oudste broeder,
Ia mijn maker is mijn man,
Iezus is mijn borg en hoeder,
Die mijn ziel vervullen kan,
Met zijn volheid en genade,
Met zijn rijkdom en zijn eer,
En verworve heyl weldade,
Is ’t nog weynig ’k zal nog meer,
9.
Van mijn rijkdom uw verkonden,
Iezus mijn volzalig goed,
Heeft in my zijn geest gezonden,
Die my Abba roepe doet;
Hy bewoon my als zijn tempel,
Hy bezit mijn ziele, en
Drukt op my zijn Godheid stempel,
Dat ik Godes eyge ben.
10.
’t Is een geest aan my gegeven,
Die niet ledig in my woont,
Maar met Hemels ligt en leeven,
En met heyligheid my kroont;
Als een kleed dat voor den Heere,
Waardig is na myne staat,
Dat alleen dat zijn de kleere,
Zyd’ of kostelijk gewaad.
11.
’t Is een geest aan my gegeven,
Tot een zeker onderpand,

Van een eeuwig zalig leeven,
In ’t gezegent vaderland:
Vry van alle druk en rouwen,
Met wat dunkt u van mijn goed,
Kunt gy nu niet haast beschouwen,
Mijn gebrek en overvloed.

Ik zal myne hand tot de kleyne wenden.

Stem: *Psalm 9.*

6de Lied

1.
O Iezus goedertieren Heer,
Hier leyt een wormke voor u neer,
Met al zijn nood en ziels elende,
Wilt tog u hand tot zoo een wende.
2.
Ik stort voor u o Heer mijn klagt,
Ik heb geen ligt ik heb geen kragt,
Mijn ziel is in my neërgeboogen,
Gy slaat op my u liefde oogen.
3.
Komt Iezus vat mijn regterhand,
En red mijn Ziel uyt dezen stand,
Ey trek my Heer dan zal ik loopen,
Vermeerdert mijn geloof en hoopen.

4.
Ey wend u hand en geef my ligt,
Ik heb zoo weinig ziels gezigt,
En laat ik regt my zelf beschouwen,
Ik derf my zelfs niet toevertrouwen.
5.
Ik vrees dat ik nog alles mis,
En nog mijn werk geen waarheid is,
En heb ik my tot hier bedroogen,
Ag opent dan nu nog mijn oogen.
6.
Mijn hert dat geeft al zugt op zugt,
Ag fielt mijn ziel in d'opgelugt,
Verruymt mijn hert verhoor mjn beden,
En spreekt eens tot mijn ziel van vreden.
7.
Ik denk wel eens zal dan voor mijn,
U aanschijn steets verborgen zijn,
Of heeft u goedheid dan behagen,
In mijn verdriet en bitter klagen.
8.
En niet te min mijn herte zegt,
Zoekt gy den Heere maar opregt,
Hy zal voorzeker vroeg of spade,
U zien met ooge van genade.
9.
O ja gy zegt het in u woord,
Dat gy den wens des herten hoord,
En nimmer traane kont veragten,
Dus grijp ik moet ik zal dan wagten.

10.
'K vertrou dan op u woord, 't is waar
'K heb nog geen agt en dertig jaar,
Aan dit bethesda krank gelegen,
Ik krijg dan ook nog wel een zegen.
11.
Gy hebt o Heer zoo langen tijd,
'Tot my u handen uytgebreyt,
Ia zoo lankmoedig my gebeden,
Daat ik versmaad heb heyl en vreden.
12.
En daarom Heere gy zout reyn,
En eeuwiglijk regtvaardig zijn,
Indien ik nimmer u genaden,
Genoot of een van u weldaden.
13.
Ik wil dan wagten op u Heer,
Tot dat ik krijg mijn ziels begeer,
En nooyt zal zijn mijn zak ontbonden,
Tot dat ik Iezus heb gevonden,

I. Cor. 3: vs. 11. Niemand kan een ander fundament leggen.

Stem: *10 Geboden.*

7de Lied

Komt hier die lust hebt om te bouwen,
U zielen op een vaste gront,

Die op geen rietstaf wilt vertrouwen,
Maar gaaren eeuwig veylig stont,

2.

Bevrijt van zonde, vloek en tooren,
Door duyvel, dood en helsche magt,
Hier zietg' een grondsteen uytverkooren,
Van God in Zion voortgebragt.

3.

Geloovig volk u heyl en leeven,
Hier verpliglijk aan toe vertrout,
Gelukkig hy die niet beneven,
Maar regt zijn ziele daar op bout.

4.

Een fundament van eeuwigheeden,
Van God gelegt voor 's Werelds grond,
Gelegt in 't eerste woord van vreeden,
De opregting van 't gena verbond.

5.

Gelegt vervolgens door de vadere,
Van d'eerst en tweede Werelds tijd,
De grond en stem van al haar nadere,
Ia van haar gantsche zaligheid.

6.

Gelegt in al de schaduw wetten,
Afbeeldzel van toekoment goed,
Waar door 't geloof zig neder zetten,
Op Iezus en zijn offer-bloed.

7.

Gelegt van alle de Propheeten,
Die van dit eene fundament,

Gesproken hebben en geweeten,
En anders geen gemaakt bekent.

8.

Gelegt voor al in volheids tijden,
Waar van zoo lange was vermelt,
Waarmee hy door zijn dood en lijden,
Wreet tot verzoening voorgestelt.

9.

En aan Gods regeerhant verheven,
Tot Koning, Hoofd en Middelaar,
In wien dat alle ligt en leeven,
Zou zijn voor d'uytverkoorne schaar.

10.

Waarom d'Apostelen met malkanderen,
Uytriepen als met eene mond,
De zaligheid is in geen anderen,
In hem is al u heyl gegrond.

11.

O Iezus 'k wil dan op u bouwen,
Ag maakt mijn ziele regt ontblood,
Van alle gronde van vertrouwen,
Weest gt 't alleen in nood en dood.

12.

'K wil mijn geheel dan overgeeven,
Aan u o Iezus en ik weet,
Dat ik dan hier zal veylig leeven,
En dood nog duyvel my geen leet,

13.

Zal doen of ooyt mijn ziele haalen,
Van dit geleyde fundament,
Ik weet dat ik zal zegen-praalen,
En zalig leeven zonder ent.

My aangaande, ’t is my goed naby God te weezen.

Stem: *Zoet gezelschap enz.*

8ste Lied

1.
Og wat is dat leeven zoet,
Daar men God het hoogste goet,
In zijn ziele mag genieten,
My aangaande al ’t verdriet,
Mag dan geen verdriet meer hieten,
Al mijn druk dan heene vliet.

2.
My aangaande als ik ’t ligt,
Van des Konings aangezigt,
Mag genieten en aanschouwen;
Als de Heere in my daalt,
En zijn geest my komt bedouwen,
Dan is al mijn druk betaalt.

3.
My aangaande ’t is my goet,
Wat de Wereld zegt of doet,
’K wil hun deel haar gaaren geeven,
’t Is my veel dat ik gewis,
Weet dat al mijn ziele leeven,
By den Heer der Heeren is.

4.
My aangaande, al ’t genot
Dezer Wereld en van God,

En zijn gunste zijn gescheyden,
My ter keuse voorgesteld,
Zou mijn ziele niet verblyden,
Ia geen bande van geweld.

5.

My aangaande 't is mijn lust,
't Is mijn goed en ziele rust,
Met mijn God alleen te leeven,
En de Wereld uyt het oog,
Met mijn herte opgeheeven,
Van beneden na om hoog.

6.

My aangaande 's Werelds kint,
Die u vreugt en leeven vind,
In de zond' en ydelheeden,
Ik verkies een ander goed,
'k Ben niet met u deel te vreeden,
Al u zoet is my maar roet.

7.

My aangaande o mijn God,
Weest mijn zalig deel en lot,
Laat ik in en by u leeven,
Boven lugt en boven 't zwerk,
Met de Hemel geeste zweeven,
In 't gezigt van 't hemel werk.

8.

My aangaande o mijn Heer,
Dat zou zijn mijn ziels begeer,
Maar helaas ik ben tot dwaalen,
En tot zwerven om, gereet,

Zet mijn hert en tong tot pralen,
Anders dwaal ik eer ik 't weet.

9.

Daarom is mijn hert verblijd,
Dat ik eens in deeze tijd,
Eeuwig Heer u zal aanschouwe:
Leeve in volmaakte deugt,
Vry van alle druk en rouwe,
In volzalig hemel vreugt.

Samenspraak tusschen een bekommerde Ziel en den nodigende Jezus.

Die tot my komt en zal ik geenzints uytwerpen.

Stem: *Gezwinde bode van de Min.*

9de Lied

1.

Z. O Iezus bron van zaligheid,
Dierbaar rijk en schoon,
'K werp my in demoedigheid,
Neder voor u throon.
J. Wel wat is 't, zegt het vry,
Dat my mist, 't is by my
Alleen,

Ia by my en anders geen,
Toont my u gedaant,
Alles is gevaant,
Komt tot my u Heer,
Haast krijgy hy u ziels begeer.

2.

Z. O kond ik maar ik leg ter neer,
En ik kan niet staan,
J. Wel wat is u ziels begeer,
Z. Dat gy my leert gaan,
Iezus zoet, vat mijn hand,
Rigt mijn voet, op een stand,
Dat ik,
Kome kan, maar o ik schrik.
J. Waarom zijt gy bang,
Ben ik dan zoo strang,
Z. Neen, maar ik onweerd,
Zondig snood en gants verkeerd.

3.

J. Wel ziele wie kwam ooyt tot my,
Die niet zondig was,
Kunt gy zelfs u make vry
Van schuld, spoeyd u ras,
Z. Neen o Heer, ik verderf,
T'langs zoo meer, en ik erf,
De smaat,
Van het bitter zonden kwaat.
J. Wie kwam ooyt getreen,
Tot my die ik heen,
Regt beladen zond,
En van binnen diep gewond.

4.
Z. O Iezus wie kwam zoo als ik,
Zondig en onreyn,
'K heb van mijn eyge beelt een schrik,
J. Daarom hebt gy mijn,
En mijn bloed, aldermeest,
Van doen,
Tot u eeuwig ziels rantzoen.
Z. 'K heb u Heer gehaat,
Zoo lang en gesmaat,
J. Ziel is 't nu u lust,
Laat u vrees dan zijn geblust.
5.
Z. O Iezus o mijn zonden pak,
Weegt my niet genoeg,
O dat mijn ziele meer verbrak,
Was ik laat en vroeg,
In een vloet, van getraan,
J. Was 't gemoet, dan voldaan,
Z. O neen,
U o Iezus anders geen.
J. Drukt u zonden smert,
Niet genoeg u hert,
Treur dan niet om my,
Leef dan vrolijk vry en bly.
6.
Z. O Iezus neen o ligt en heyl,
Nergens vind ik rust,
Mijn ziele vind zig nergens veyl,
J. Zoekt by my u lust,
Geef u hert zoo onrijn,

En vol smert, maar aan mijn
Geheel,
Zoo werd ik u zalig deel.
Z. Kond ik maar o Heer,
'K had mijn ziels begeer,
Was ik my maar kwijt,
O dan was mijn ziel verblijd.

7.

J. Wel kond gy niet in my is kragt,
Leg maar voor my neer,
Maar op dees waterroering wagt,
'K daal wel haast eens neer,
Z. Ia fontijn, watervat,
Reynigt mijn, laat het nat,
U bloed,
Zijn gesprengt op mijn gemoet.
J. 'K wil, maar dan niet weer,
U tot dwaasheid keer.
Z. Daar toe Heere wagt,
Op u genaad' en kragt.

Johannis 3: vs. 5.

Ziet hoe groote liefde.

Stem: *My vader die myn smerte ziet.*

10de Lied

1.

O Vader is u teere zin,
En reyne min,
En liefden is,

En op zoo snoo gedrogt,
Bevatten eer de gront,
Bevatten eer de gront,
Des werelds van u was gelegt,
Ia eer den Hemel stont.

2.

O vrye liefde zonder maat,
Die hooger gaat,
En vaster staat,
Dan Zon of Firmament,
Ik zondig Adams lant,
Ik zondig Adams lant,
Zou ik van u o reyne God,
Met liefde zijn bemint.

3.

Wat was het dog dat u bewoog,
Tot mededoog,
En dat u oog,
Op my juyst neder viel,
My zondig snood rebel,
My zondig snood rebel,
Die niet als straffe had verdient,
Ia toorn vloek en hel.

4.

Ik was een eyge duyvels kint,
Niet waard bemint,
Met niemant vrint,
Als met den helschen geest:
Men zag in my wel ras,
Men zag in my wel ras,
Dat ik het beeld des Zatans droeg,
En hy mijn Vader was.

Mijn zin mijn wil mijne ziele lust,
Was niet geblust,
Nog had geen rust,
Dan in mijn vaders wil,
Zoo zondig boos en snoot,
Zoo zondig boos en snoot,
Was ik o reyn en zalig God,
Van alle goet ontbloot.

6.

Maar niet te min wanneer de tyd,
In d'eeuwigheyd,
Van God bereyd,
Om my te trekken was,
Quam hy met reyne min,
Quam hy met reyne min,
My snood vervloekte adams kindt,
Geheelijk nemen in.

7.

Zijn liefde hemel hoog en groot,
Nam my zoo snood,
In zonde dood,
Verlooren en onreijn,
Voor eeuwig tot zijn kint,
Voor eeuwig tot zijn kint,
En zedert heeft mijn hert alleen,
Als Vader hem bemint.

8.

O Vader die mijn herte ziet,
Is 't niet geschiet,
Hebt gy my niet,

Gegeven uwen geest,
Die ’t kinderlijk ontzag,
Die ’t kinderlijk ontzag,
En min tot u in ’t hert ontstak,
Gelijk een kintje plag

9.

O Vader was mijn hert bereyd,
Om t’aller tijd,
Met vierigheyd,
U wil alleen te doen,
U wil en niet de mijn,
U wil en niet de mijn,
Ia laat mijn boos en eyge wil,
Geheel verbrooken zijn.

10.

Regeer my Vader als u kint,
In my verslint,
Al wat nog mint,
Het Schepsel zonder u,
Neemt gy mijn hert geheel,
Neemt gy mijn hert geheel,
En stort daar in u liefden uyt,
O God mijn zalig deel.

I. Corente 2: vs. 9.

Stem: *Augestinus ging eens zifte.*

11de Lied

1.
Komt Iehova's lievelingen,
Voor den Hemel reets bereyd,
Laat ons met malkandere zingen,
Van des Hemels heerlijkheyd,
Zit gy hier in treurig duyster,
Loven zal het zalig ligt,
's Hemels glans en volle luyster,
Straalen in u aangezigt.
2.
Daar moet zon en mane zwigten,
Ligten aan den Hemel trans,
Want het Lam zal daar verligten,
Met zijn heerlijkheid en glans,
D'Hemel-stad en die bestraalen,
Ia de Godheid die daar woont,
Zal in d'Hemel-geeste daalen,
Die daar boven zijn gekroond.
3.
Agter d'eeuwigheids gordijnen,
Zal Iehovaas zalig volk,
't Lam die keers zien eeuwig schijnen,
Zonder schaduw zonder wolk,
Daar is 't ligt aan alle kante,
Want die strale zijn van goud,

Fondament van diamante,
Daar die stad op is gebout.
4.
En die geeste der volmaakte,
Blinke daar in heyligheid,
Daar haar ziele hier na haakte,
Als haar lust en zaligheid:
Zalig volk daar zult gy blinken,
Als de zon aan 't Firmament,
Zalig volk daar zult gy zinken,
En verdrinken zonder ent.
5.
Daar zal God de ziel omvangen,
Met zijn algenoegzaamheid,
't Leven en het ziels verlangen,
Hier beneden in de tijd:
Daar zal God alleen het leven,
Weezen en 't vervullent goet,
God geheel zig zelven geven,
In volmaaktheid aan 't gemoet.
6.
Kan 't beginzel in genade,
Hier verwekken zulke vreugt,
Hoe zal dan de ziele vade,
Hoe zal 't hert dan zijn verheugt:
Als de ziel geheel verdronken,
In der Godheid Ociaan,
Eeuwig zal van liefde dronken
Zijn, en voor den Heere staan.
7.
In die rey der hemel geeste,
Om op zulk een hogen toon,

Als men ooyt op Israëls feesten,
Hoorde God en zynen Zoon,
't Halema op te zingen,
Zalig die hier word bevreyd,
Om met al die hemellingen,
In volmaakte heerlijkheid.

8.

God te kennen enh t'aanschouwen,
God te dienen en zijn lof,
Zonder zonde smert en rouwe,
Uyt te galme, laat 't stof
Door de wereld hier beneden,
Die geen hoger goed en kent,
Spoeyt u na dat zalig ent.

9.

Zoekt maar moedig voort te loopen,
Hier in dit benede perk,
Als die door geloof en hoopen,
Zien op t'eynde van het werk:
Laat u ziele in verlangen,
En u oog gevestigt staan,
Op die prijs die opgehangen
Is, op't eynde van de baan.

Avond gezang.

Stem: *O kersnagt enz.*

12de Lied

1.
O God in ’t eeuwig ligt gezeten,
O Weeze nimmer afgemeten,
Ik breng mijn Avond Offer weer:
En leg het neder voor u voeten,
Ey wilt mijn ziel met heyl ontmoeten,
En laat u welgevalle Heer.
2.
Ag Heere had ik nu genaden,
Om uwe goedheid en weldaden,
Aan my beweze dezen dag:
Met hert en lippen te vermelden,
U daar voor eere te vergelden,
Ag dat ik met een diep ontzag.
3.
En reyne eerbiet myner zielen,
Mogt voor u als mijn vader knielen,
En met een nederig gemoet:
Verbroke onder schulden zonden,
My werpen op Messias wonden,
En in zijn zalig Offer-bloet.
4.
Ag mogt ik nu met al mijn zaken,
Mijn rekening weer effe maken,

Ik vind my schuldig en onrijn:
Og mogt ik in die reyne plassen,
Van Iezus bloed mijn ziele wassen,
En ons op nieuws gereynigt zijn.

5.

Het zonneligt dat is geweken,
Den dag die is voorby gestreken,
De duysternisse van de nagt:
Die stelt ons bloot voor veel gevaren,
Getrouwe wagter wilt bewaren,
En ons behoede deze nagt.

6.

O Iezus zon van ligt en leeven,
Laat my u dog niet begeeven,
Dat zou my zijn de grootste smert:
Laat vry de zonne onderdalen,
Als gy maar met u geestes stralen,
Zend ligt en warmte in mijn hert.

7.

Dat is o Heer mijn wens en beede,
Dat gy mijn ziel met ligt en vreede,
Vervulle wil, dan zal de nagt
Mijn enkel ligt en blijdschap weezen,
Dan zal ik ruste zonder vreezen,
In u bescherming en u magt.

8.

Ag kond ik nu o Heer der Heeren,
Ook zoo mijn oude zonde kleeren,
Eens trekken uyt, dat was mijn wens:
Maar Heer dat oude kleet der zonden,
Dat is aan my zoo vast gebonden,
Verbreekt gy zelfs dien oude mens.

9.
Ik blijf daar ’s nags ook mee omhangen,
’t Heeft my van alle kant omvangen,
Og wilt dien rok van ’t vlees gesmet:
Maar vry geheel aan stukken scheuren,
Mijn ziele zal er niet om treuren,
Maar zijn van veel verdriet geret.
10.
Ik zal my dan te rust begeeven,
Ey spaart mijn ziele dog in ’t leeven,
En laat ik vry van zorg en pijn:
En al wat rust verkeert in rouwe,
Het ligt des morgens weer aanschouwe,
En dan na by den Heere zijn.

Schepzel niet en God het al.

Stem: *Hemels ooge, enz.*

13de Lied

1.
Heer der Heere wilt my leeren,
Zien des Schepzels nietigheid,
Konings kroonen en scepters troonen,
Dat zy zijn maar ydelheid,
O zalig leven, laat ik niet kleeven,
Aan het schepzel hier beneen,
Aan het schepzel hier beneen.

2.
Laat mijn ooge niet bewogen
Worden door dien schoone schijn,
Van een nietig, en verdrietig,
Schepzel tot mijn ziele pijn,
Weg weg dan wereld, hoe schoon bepereld,
God alleen en anders geen,
God alleen en anders geen.
3.
Laat maar zinke, en verdrinke,
Alles wat mijn oog ontmoet,
Eeuwig weeze, nooyt volpreeze,
Blijft mijn deel en eeuwig goet,
O veylig leeven, laat ik niet kleven,
Schepzel niet en God het al,
Schepzel niet en God het al.
4.
Hier beneden, is geen vreden,
Leeve troost en ziele rust,
Ag hoe veylig, en hoe heylig,
God te stelle tot zijn lust,
O zalig leven, laat ik niet kleven,
Schepzel niet en God het al,
Schepzel niet en God het al.
5.
Tegenspoeden, kruys nog roeden,
Baart mijn ziele geen verdriet,
Als ’t mijn ooge, ’t niet ontvlooge,
God het eeuwig al geniet,
O zalig leven, met God te zweven,
God de ware ziele rust,
God de ware ziele rust.

6.
Goed en eere, al ’t verkeere,
In der princen huys en hof,
Wil ik geeven, voor het leven,
Van een uurtje boven ’t stof.
O zalig leeven, daar ik na streeven,
God mijn deel en ziele rust,
God mijn deel en ziele rust.

7.
Al mijn vrinde, en beminde,
Ia mijn eyge vlees en bloet,
Wil ik haten, en verlaten,
Voor het alderhoogste goet,
O zalig leeven, daar ik na streeven,
God mijn zalig deel en al,
God mijn zalig deel en al.

8.
O woestijne, wild verdwyne,
Schepzel staa niet in het ligt,
Laat mijn ooge, na om hooge
Vliege, wijkt uyt mijn gezigt,
O zalig leeven, daar ik na streeven,
In den hemel voor den throon,
In den hemel voor den throon.

EYNDE.

Op het Avondmaal.

Stem: *Wanneer de zon in 't morgen rood.*

14de Lied

1.
Komt hier begeerig oog en hert,
Na leeven en genaden,
Hier is een balsem voor u smert,
Hier kunt gy u verzaden,
Hier is een lieflijk ziels onthaal,
Hier is een bruylofs avondmaal,
Den Koning is gezeten,
Aan deze zynen ronden dis,
Die vol van heyl en leeven is,
Hier kunt g'u smert vergeten.

2.
Hier word 't begeerig hert vervuld,
Met merg en reyne wynen,
Hier is geregtigheid voor schuld,
Door wonde medicynen,
Hier is 't geslagte Godes Lam,
Die tot dat eynd' op aarde kwam,
De spijs der Uytverkooren,
Hier is het eyge vlees en bloed,
Van Godes Zoon, 't vervullent goed,
Voor hun die na hem hooren,

3.
Voorwaar een wonder Avondmaal,
De nodigende Koning,
Als zelfs de spijs en 't ziels onthaal,
Schoon in den Hemel-woning
O wonder die in d'eeuwigheid,
Bekleet met glans en heerlijkheid,
Is op zijn troon gezeten,
Die word hier op een wonder wijs,
Des arme zondaars ziele spijs,
En door 't geloof gegeten.
4.
Hier kome tot dat bruylofs feest,
Als regte tafel vrinden,
Alleen de arme na den geest,
En die geen leeve vinden,
In al wat buyten Iezus is:
Den Koning zit hier aan den dis,
En ziet daar al de gasten,
En let wie regten honger heeft,
En wie met andere spyse leeft,
Schoon in den schotel tasten.
5.
Hy ziet den trotse Farizeër,
Als was hy een genoode,
Zig zelfs aan tafel zetten neer,
En eete van den broode,
Hy zend die gaste leedig heen,
Die zonder Iezus zijn te vreën,
En zegt, waar toe verscheenen?
Van 't ware bruylofs kleet ontbloot,
Zoo eet en drinkt hy zelfs den doot,
En gaat gerust nog heenen.

6.
Hy ziet het heylbegeerig hert,
Van verre tot hem komen,
Hy ziet haar klagte en haar smert,
Hy ziet haar als van verre staan,
Haar zondig hert hem bieden aan,
Haar pleyte op zijn wonden,
Haar toepen om de vrugt en kragt,
Van zijn geroep het is volbragt,
Tot zoening voor haar wonden.
7.
En die dus komen regt ontbloot,
Van alles afgedreven,
Om in mijn offer-bloet en doot,
Te zoeken al haar leven,
Die vinden balsem voor haar smert,
Vervulling voor haar ledig hert,
Hy doet haar wel eens smaken,
De vrugten van zijn bloet en geest,
Zoo dat 's als op een bruylofs feest,
Vervuld en dronke raken.
8.
O zalig vol en dronke zijn,
Van Iezus merg en wynen,
Dat doet haar smerte zorg en pijn,
Vergeten en verdwynen,
Wel zalig die tot zulken feest,
Geroepen zijn en na den geest,
Aldus met zinne dronken,
Genieten hier den hemel kost,
Tot dat volmaakt den nieuwe most,
Werd boven ingeschonken.

Hoogliet 5: vs. 8.

Wie is hy die daar enz.

15de Lied

1.
Liefste Iezu vol meedogen,
Die my tot u eyge bruyt,
Uyt de wereld hebt getogen,
Na u eeuwig raats besluyt:
Die van zonden vloek en tooren,
My verlost hebt en herbooren,
Door u geest my aangevat,
En geleijd op, en geleijd op,
En geleijd op 's leevens pat.

2.
Uw ontferming en genaden,
Heeft my met een zoet geweld,
Van der dood en helle paden,
Op des leevens baan gesteld,
Kond'ik door geloof en hoope,
Nu maar spoedig henen loope,
Mogt ik op des leevens baan,
Nu met groote, nu met groote,
Nu met groote stappen gaan.

3.
'K heb o Iezus ligt en leeven,
U tot elke stap van doen,
Gy moet my genade geven,
Om mijn weg daar heen te spoen,

Gy moet door u geest geleyen,
My door ’s werelds woesterneyen,
Zonder u kan ik niet voort:
Laat de lampe, laat de lampe,
Laat de lampe van u woord.

4.

En u geest mijn ziel bestralen,
My geleyden aan u zy,
’K zal gedurig anders dwalen,
In des werelds woesteny,
Laat u vuur en wolk-colomme,
My verligten van rontsomme,
Iezus lief u hand en raad,
Is alleen mijn, is alleen mijn,
Is alleen mijn toeverlaat.

5.

Als ik die niet vast kan houwen,
Door ’t geloove grypen aan,
Is mijn ziele vol benouwen,
’K heb geen kragten om te staan,
Gun my dog op u te steunen,
Iezus laat ik op u leunen,
Reijkt u hand daar is de mijn,
Laat ons metge-, laat ons metge-,
Laat ons metgezelle zijn.

6.

Laat ik kragt van u genieten,
Ligt en geest tot aller tijd,
Dan zal my geen weg verdrieten,
Zelfs van lyde druk en strijd,
Trek my Iezu gy alleene,
Ley my na dat Kanaan heene,

Ley my door de smalle poort,
Ik zal ’t verwagte, ik zal ’t verwagte,
Ik zal ’t verwagte op u woort.

7.

’K heb mijn weg met u begonnen,
Aan u leyding my verpand,
Laat ik dan nooyt onbezonnen,
U verlaten en u hand,
’K heb mijn woord aan u gegeven,
Om na uwen raad te leven,
Ley my maar door ’t smalle pad,
Na de zalige, na de zalige,
Na de zalige Hemel stad.

8.

Ik weet u leyding is zoo veylig,
’t Loopt zoo regt op Kanaan aan,
Al u wegen zijn zoo heylig,
’K ben dan op een effe baan,
’K wil my dan zoo late leyje,
Door des werelds woesterneyje,
Tot ik zie u aangezigt,
In het eeuwig, in het eeuwig,
In het eeuwig zalig ligt.

Johannis 3: vs. 16. Alzoo lief heeft God enz.

Stem: *O Holland schoon.*

16de Lied

Komt bondgenoten juygt den Heer,
En zingt met hert en monde,
Verheft te zaam des Heeren eer,
En wild zijn lof verkonde,
De zalige opper Majesteyt,
Bekleet met glans en heerlijkheid,
Die komt alhier beneeden,
En rijkt de hand van vreede.

2.

Gods eyge schoot en wonder Zoon,
Van eeuwigheid gebooren,
Verlaat zijn hoogen Hemel troon,
En draagt des Vaders tooren;
Hy stort zijn eyge herte bloed,
En blust daar mee Gods toorn gloed,
Waar voor de berge beeven,
Zijn doot is my het leeven.

3.

Het heyl waar in den ouden dag,
't Geloovig volk op ruste,
Daar Mozes schaduw Wet op zag,
Dien Zoone die zy kuste,
Die zig den Vader heeft gesterkt,
En daar zy door den geest bewerkt,

Haar eeuwig heyl op boude,
En door ’t geloof aanschoude.
4.
De Godheid die beledigt is,
O grondeloos ontfermen,
Die roept komt hier ik zal gewis,
Met liefden u omermen:
Komt hier met al u schuld belaan,
Het zal u eeuwig wel vergaan,
Ik heb voor al u zonden,
Verzoeninge gevonden.
5.
Hier is geregtigheid en geest.
Genade volheid leeven,
Komt maar vrymoedig onbevreest,
Wat staat gy zoo te beeven,
Kom geeft u zelve maar aan my,
Ik zal u eeuwig make vry,
Komt wilt u op my wagen,
Want dat is ’t welbehagen.
6.
Van hem die my gezonden heeft,
Dat die den Zoon aanschouwen,
En zig gelovig overgeeft,
Aan my haar toevertrouwen,
En op die vrygenade vond,
Zijn ziele waagt en eeuwig grond,
Dat die niet zal verderven,
Maar eeuwig leeven erven.
7.
Ik wil my dan niet meer beraan,

Maar my daar henen wenden,
En na dien ryken Iezus gaan,
Met al mijn ziels elenden,
Ik kom dan Iezus onbevreest,
Om uw geregtigheid en geest,
Laat die mijn ziel genezen,
En ik de uwe wezen,

8.

Ag kond' ik met mijn ziels elend,
Geloovig tot u vlugten,
Ag was mijn hert tot u gewend,
Ag kond ik maar met zugten,
Mijn klagte storten in u schoot,
En al mijn ziels gebrek en nood,
Ootmoedig t'allen dagen,
Aan u mijn Iezus klagen.

9.

Dan zou mijn ziel in d'ope lugt,
Nog adem konnen halen,
Mijn hert verruymt door zo een zugt,
Zou vrolijk zegenpralen,
Dat klage van mijn nood en pijn,
Zou balzem voor mijn ziele zijn,
Genezing van mijn smerten,
Geeft my dienj wens mijns herten.

Weerzang over den Eerste Zondag uyt de Catechismus.

Stem: *Wie sleet heugelyker dagen.*

17de Lied

1.
V. Kristen kom zet u beneven
My, en spreekt eens uyt u hert,
Zeg my dog wat is in leeven,
En in dood en alle smert,
’t Geen u ziele kan verblyden,
Hier in deze zugtens tijd?
A. Dat ik ziel en lighaam beyden,
Zalig ben geworden kwijt.
2.
Dat ik niet mijn zelven eygen
Ben, maar Iezus toe behoor.
V. Zalig dunkt my moest gy zwygen,
Is ’er ymand die verkoor,
Ooyt een anders slaaf te weezen,
Vry en bly gaan hand aan hand.
A. Ia zoo dagt ik ook voor deezen,
’t Scheen my zulken engen band,
3.
Vryheyd riep ik is mijn leeven.

V. Waarom is ’t dan nu zo veyl,
In die banden u te geven,
Is ’er zaligheid en heyl,
In dat eygendom te vinden,
A. Ia gewis en hoort my dan,
Was ’er ooyt een dwaas en blinden,
Die zig zelfs regeere kan.

4.

V. Cristen wel hoe lang zal ’t wezen,
Dat gy Iezus toe behoord?
A. ’K hoef voor ’t eynde niet te vrezen,
’K heb geleert uyt ’s Heeren woord,
Schoon de band van lijf en ziele,
Wierd verbroken t’zyner tijd,
Iezus volk dan nog behiele,
Hem haar deel in eeuwigheid.

5.

V. Kan een ziel vervult met zonden,
Een melaatse gans onrijn,
Vol van striemen en van wonden,
’t Eygendom van Iezus zijn?
A. Ia want Iezus heeft volkomen,
Voor mijn ziele schuld gevoed,
En die van my afgenomen,
Door zijn dierbaar offer bloed.

6.

V. Wel gy zijt in Satans banden,
Van natuure en zijn bruyd,
A. Iezus heeft my door zijn handen,
Zaliglijk getrokken uyt,
En van zijn geweld en strikken,
Mijn volkomen vry gemaakt,

V. Zal hy 't verder nu beschikken,
Want die vyand op u waakt?

7.

A. Ia hy zal mijn zoo behoeden,
Dat in dezen levens tijd,
Voor en tegenspoet ten goeden,
En ten leven my gedyd,
Des ik zal niet gaan verlooren,
V. Wel hoe kuny gy hier op aan,
Hebt gy met Gods uytverkooren,
Zien uw naam geschreven staan.

8.

A. Iezus heeft zijn geest gegeven,
Die my Abba roepen doet,
En van 't eeuwig zalig leven,
My verzekert aan 't gemoet,
V. Wel zoo moogt gy in de zonden,
Leven vry van zorg en pyn,
Want gy zijt van schuld ontbonden,
En zult zeker zalig zijn?

9.

A. Wel dien geest aan mijn gegeven,
Maakt gewillig en bereid,
My om tot Gods eer te leeven,
En in zuyvere heiligheid,
't Pad des levens te betreden,
Daar hy my op heeft gezet,
Tot ik in volmaakte vreeden,
Godt zal dienen zonder smet.

Het verkwikkelyk eenzaam.

Stem: ***Myn vader die myn smerte ziet.***

18de Lied

1.
O Lieffelyke eenzaamheid,
Daar ik myn tyd,
Geheel verslyd,
Met Iezus mynen vriend;
Daar ik mijn gansche hert,
Daar ik mijn gansche hert,
Vrywillig voor hem open leg,
En al mijn zielen smert.

2.
Dat eenzaam zijn is myn zoo goet,
Daar mijn gemoet;
Het hoogste goet,
Geniet tot waare rust:
Dan is mijn hert en oog,
Dan is mijn hert en oog,
Geheel van 't schepzel afgekeert,
En vestigt zig om hoog.

3.
Daar klim ik op tot d'eeuwigheid,
Oneyndig wijt,
Daar ik de tijd,
Byna geheel vergeet:

Daar zijgt mijn ziele neer,
Daar zijgt mijn ziele neer,
Onmagtig in verwondering,
En zegt vrymagtig Heer.

4.

Ben ik van u in liefd' gekent,
En ingeprent,
In 't testament,
Van uwen vryen raad:
Een uytverkoore vat,
Een uytverkoore vat,
Te weeze voor des werelds grond,
Hier vind ik paal nog maat.

5.

Hier denkt mijn geest hoe Godes Zoon,
Zijn Hemel-throon,
Tot smaat en hoon,
Om mynent wil verliet:
Zijn ziele in den dood,
Zijn ziele in den dood,
Gewillig voor my over gaf,
Voor my zoo boos en snoot.

6.

Hoe lieft mijn ziel dan Godes Lam,
Die neder kwam,
En op zig nam,
Mijn zonde veel en groot:
Hoe geef ik dan geheel,
Hoe geef ik dan geheel,
My eeuwig aan mijn Iezus weer,
Mijn Heyland en mijn deel.

7.
Daar oeffent dan mijn stille geest,
Gans onbevreest,
Wel aldermeest,
Gemeynschap met Gods Zoon:
Mijn smert en ziels begeer,
Mijn smert en ziels begeer,
Daar leg ik mee vrymoedigheid,
Gelovig voor hem neer.
8.
Met al mijn zonde schuld enn nood,
Zoo veel en groot,
Zoo gans ontbloot,
Maak ik my zalig kwijt:
Mijn ziele leunt en rust,
Mijn ziele leunt en rust,
Op Iezus lieffelijk alleen,
En werd van hem gekust.
9.
In ’t eenzaam krijg ik dikwils ligt,
En ziels gezigt,
En leer mijn pligt,
En hoe ik t’aller tijd,
In Iezus blyven moet,
In Iezus blyven moet,
En leven maar op vrygena,
Van zijn verworde goet.
10.
Daar word ik wel eens ingeleyd,
In d’eeuwigheid,
Der heerlijkheid,

En in ’t oneyndig goet,
Dat my te wagten staat,
Dat my te wagten staat,
En hoe ik met Gods reyne beeld,
Zal wordet regt verzaad.

11.

Wat is mijn ’t eenzaam zijn dan goet,
Als mijn gemoet,
Dat hemelgoet,
Geniet in ’t zalig ligt,
Hoe is mijn hert verheugt,
Hoe is mijn hert verheugt,
In ’t zien dat ik geroepen ben,
Tot heerlijkheid en deugt.

12.

Dan roemt mijn ziele Iezus eer,
En buygt zig neer,
In ootmoet teer,
Voor zijn genade throon,
Mijn liefde en mijn lof,
Mijn liefde en mijn lof,
Die draag ik daar aan Iezus op,
Dan vind ik vreugde stof.l

13.

Al mis ik dan al ’t aards genot,
Als ik met God,
Mijn deel en lot,
Verkeeren mag gemeen:
Dan is mijn hert verblyd,
Dan is mijn hert verblyd,
En ’t is my als een voor portaal,
Der zalige heerlijkheyd.

14.
Og dat mijn ziel door ’t aards gewoel,
Niet van mijn doel,
En ’t bly gevoel,
Der liefde van mijn God,
Ontzet wierd en berooft,
Ontzet wierd en berooft,
Maar veel alleen en regt gemeyn.
Vereenigt met mijn hoofd,
15.
Mogt leeven in dit tranendal,
Tot dat ik zal,
Met bly geschal,
My in der Engelen rey,
Verluste voor den throon,
Verluste voor den throon,
En peyze tot in d’eeuwigheid,
Den Vader en den Zoon.

Een Zondaar regt ontdekt aan zyn eyge elende, en Jezus algenoegzaamheid, wend zig na hem om behouden te worden.

Stem: ***Wanneer de zon in ’t morgen rood.***

19de Lied

1.
Emanuël Gods Wonder-zoon,
Vol grondeloos ontfermen,

Voor elk die ned'rig voor u throon,
Legt over schult te kermen:
Ik werp my voor u voeten neer,
Als voor een goedertieren Heer,
En God van zaligheeden,
Og was ik d'uw en gy de mijn,
Wat zou mijn ziel verwydert zijn,
En vol van zoete vreeden.

2.

Hier leg ik neer zoo naakt en blind,
Waar heen zou ik my wenden,
Een slaaf des Duyvels, en een kind
Des toorn vol elende,
O lieve Iezus 'k heb u raad,
Tot hier toe met mijn hert versmaad,
En geensints willen hooren,
Dus lag ik neer in 't vlakke veld,
Og was 'er nu geen hulp besteld
By u, ik was verlooren.

3.

Dit smert mijn ziel ik heb geen rust,
't Is met my buyten hopen,
Dus vind ik nergens heyl nog lust,
Als in tot u te lopen,
U woord is waar, gy hebt gezeyd,
Die tot my komt in eeuwigheyd,
Zal hy niet gaan verlooren,
Ik grijp dan uwe sterkte aan,
En zal u nu niet laten gaan,
Tot dat gy my zult hooren.

4.

Al ben ik dan zoo vuyl en snood,
De roem van u genade,

Zal zig te meer oneyndig groot,
Ondekke vroeg en spade,
Verliet gy niet u Hemel-throon,
Om zondaars als u arbeydsloon,
Voor eeuwig te genieten,
Mijn ziele grijp dan enig moet,
Met pleyte op u dierbaar bloet,
Ik zal van tranen vlieten.

5.

Zoo lang ik u nog missen moet,
Mijn ziel zal u aankleeven,
Ik zoek u tot mijn eenig goet,
En in u dood mijn leeven,
Ik bied u dan nu aan,
Mijn ziel met al haar schuld belaan,
Omringt met vloek en zonden,
Zegt tot mijn ziel ik ben u heyl,
En doet my schuyle vry en veyl,
Geloovig in u wonden.

6.

Ik ben mijn zonde-schuld zoo moe,
En leef in duyzent vreezen,
Ag wend u oog na my eens toe,
En wild mijn ziel genezen,
Og dat ik in gemeynschap kwam,
Met u verheerlijkt offer Lam,
En God van zaligheeden,
O trek my Goddelyke hand,
En schenk my geestes onderpand,
Dan is mijn ziel te vreeden.

7.

De zonde drukt de liefde trekt,

Ik kan niet langer ruste,
Tot dat gy u aan my ontdekt,
Ag dat mijn ziel u kuste:
Kom neem mijn hert het komt u toe,
Het is een vreemde Heere moe,
Wilt gy 'er eeuwig wonen,
Verzoen mijn schuld en heyligt my,
En maakt my van de zonden vry,
Doe my u beeld vertonen.

8.

Hier leg ik neer en 't is mijn taal,
Ik wil de uwe weezen,
Ia nu zoo veel als duyzent maal,
Verlost mijn ziel van vreezen,
Ik reyk u toe mijn hert en hand,
Ag kreeg ik geestes onderpand,
Mogt Iezus in my leeven,
En schenke my zijn liefde hert,
Og mogt mijn oog en ziele smert,
Zijn liefde oog doorgrieven.

Den roem van Vry-genade.

Stem: *Augustinus ging eens ziften.*

20ste Lied

1.

Zalig weeze vol genade,
Eeuwig weerdig al mijn lof,

Hoe verheeven zijn u paden,
Mogt mijn ziele uyt het stof,
Zig verheffen en vermonden,
U genaa aan my geschiet,
Mogt ik regt u lof verkonden,
En u zingen Mozes liet.

2.

Gans elendig en verlooren,
Lag ik neer op 't vlakke veld,
Blind vyandig onherbooren,
Schoon tot zaligheid gesteld,
'K was mijn eyge ziels elende,
Onbewust en wist het niet,
Doe ik God nog Christus kende,
'K had geen smerte nog verdriet.

3.

'K heb de zond' en ydelheyde,
Na gewandelt en gedient,
Met mijn ziel en lighaam beyde,
Als een regte werelds vrient:
Dus verloore door de zonden,
Kwam de hooge Majesteyt,
Myne ziele diep doorwonden,
Toonde my zijn heerlijkheid.

4.

Al mijn snood en zondig leeven,
En gestalte van mijn hert,
Wierd my toen te zien gegeeven,
Tot mijn diepe ziele smert,
Met ootmoedig klagen kermen,
En belyde van mijn schuld,

Roepe Heer wilt u ontfermen,
Was mijn mond en hert vervuld.

5.

Og ik dagt wel duyzent malen,
'K heb mijn schuld te groot gemaakt,
'K ben van top tot teen vol kwalen,
Waar ik zoo eens vry gemaakt,
Dus verlooren buyten hopen,
Lag ik neder in elend,
Door geloof na Iezus lopen,
Was my vreemt en onbekent.

6.

Dus verlegen en beladen,
Met mijn ziel en zonden schuld,
Riep ik enkel om genade,
Heere hebt met my gedult:
Straf my niet in uwen toorn,
Gy die zoo gereet vergeeft,
Mogt ik eens de stemme hoore,
Leeft in uwen bloeden leeft.

7.

Doe behaagden 't God t'ontfermen,
My van eeuwigheid bemint,
Die nu lag te klagen kermen,
Aan te nemen tot zijn kint,
En my Iezus t'openbare,
'K zag hem in zijn heerlijkheid,
Als door wien een gantsche schare,
Was tot zaligheid geleyt.

8.

Als die magt bezat ten leeven,

Om mijn ziele nu ontbloot,
   En van alles afgedreven,
Vry te maken van de dood,
   ’K zag hem rondom vol genaden,
Gans gewillig en bereyt,
   Om met al mijn schuld beladen,
My zijn borgs geregtigheid.
9.
   En zijn geest te wille geven,
Om van my te zijn gedient,
   En alleen voor hem te leven,
En niet meer des werelds vriend,
   Hier mee was mijn ziel te vreden,
Alles was zoo als ’t behoort,
   En ik zey in eeuwigheden,
My geschieden na u woort.
10.
   O wat waren ’t zoete tyden,
Iezus gaf ik hert en hand,
   ’K had met zonde niet te stryden,
’K voelde geestes onderpand,
   Iezus schoot zijn liefde stralen,
Zoo gevoelig in mijn ziel,
   ’t Kwam als in mijn herte dalen,
Dat ik voor hem wederviel.
11.
   Gans verwondert opgetogen,
Riep ik vol van liefde uyt,
   Heer wat heeft u dog bewogen,
My te maken tot de bruyd,
   Van dien schoonste aller menschen,
Eeuwig van my waard geroemt,

’K heb het eynde van mijn wenschen,
’K ben nu na zijn naam genoemt.
12.
Mogt ik Iezus nu behagen,
En maar leeven tot zijn eer,
Al mijn tijd en levens dagen,
Iezus lief ik wens niet meer,
Schenk my daar toe steeds genaden,
Hier in dit beneden perk,
Tot ik my eens zal verzaden,
In ’t genot van ’t hemel werk.

Psalm 86: vs. II. Leert my Heer uwen weg, en ik zal in uwe waarheid wandelen.

Stem: *O minnelykst Emanuël.*

21ste Lied

1.
O rots des heyls o loevens Vorst,
Mijn lust mijn ligt en leven,
Gy zijt de geen daar ik naar dorst,
Die waare rust kunt geven,
Als ik u mis,
Dan is mijn hert gewis,
Vol onrust angst en beven.
2.
Ik kan u geest en zalig ligt,
Niet op mijn weg ontbeeren,

U raadsbestuur en onderrigt.
Moet my u weegen leeren,
Ik heb een hert,
Dat dwaal-ziek en verwerd,
Niet doet als af te keeren.
3.
O Leeraar der geregtigheid,
Leer my mijn zelven kennen,
De kragt van mijn verdorventheid,
En waar ik heen zou rennen,
Als niet u kragt,
En geeft te rug my bragt,
Ag leer my veel gewennen,
4.
Aan die verheeve weg en baan,
Die ik heb uytverkooren,
En leerd mijn ziel nauwkeurig gaan,
In ’t midden van de spooren:
Maakt my bedagt,
En doet my dag en nagt,
Na u als Leeraar hooren.
5.
Leer my met ligt mijn dwaasheid zien,
En mijn verkeerde vonden,
En regt geloovig tot u vlien,
Met al mijn ziele wonden,
Dan zal mijn hert,
Nu door mijn schuld verwerd,
Verruymt zijn en ontbonden.
6.
Verligt mijn ook bepaalt altijd,

Mijn hert by uwe paden,
En maakt mijn herte steeds bereyd,
Vergun my u genade:
Dat ik niet lust,
En tot mijn ziele rust,
My daar mee mag beraden.

7.

Ey leer in voor en tegenspoet,
Hoe ik my moet gedragen,
Bewaar mijn hert voor ydele moet,
En voor mismoedig klagen:
Mijn zondig hert,
Dan hier dan daar verwerd,
Leerd dat u welbehagen.

8.

Ey leer mijn ziel in duysternis,
De kunst van 't waar vertrouwen,
En als mijn ligt geweeken is,
Op die belofte bouwen,
Ik ben u God,
U zalig deel en lot,
Die trou en woord zal houwen.

9.

Ey leer mijn ziele in ootmoet,
Met ned'righeid en vreezen,
Verlochent en met 't hoogste goet,
Alleen te vrede weezen:
Dan zal mijn wil,
In al u doen zijn stil,
Als gy maar word geprezen.

10.

Ey leer mijn ziele boven 't stof,

Met arents vleugelen zweeven,
En hier tot heerlijkheid en lof,
Van uwe deugde leeven,
Zoo leer ik 't werk,
Waar toe ik boven 't zwerk,
Zal eeuwig zijn verheven.

Want gy zyt de Tempel des Levendigen Gods.

Stem: *Hoe schoon ligt ons de morgen-ster.*

22ste Lied

1.
Oneyndig opper Majesteyt,
Wiens woning is in d'eeuwigheyd,
By al de Seraphine,
Die in geen Tempel woond van goud,
Van steen of marmer opgeboud,
Mijn ziele moet verdwynen,
Dat gy, by my,
Opper koning, neemt u woning,
En u ruste,
En u daar in wil verluste.
2.
Een vuyl en walgelijk Adams kind,
Mismaakt elendig arm en blind,
Ontbloot van alle leeven,
Die word een huys en plaats ter woon,
Vaa God drie-eenig op zijn throon,
In heerlijkheid verheeven:

Gy den Heere, dat zijn eere,
Was te woonen,
In u hert als throonen.
3.
Heb gy dan opper Majesteyt,
Mijn herte tot u huys bereyt,
En daar toe uytverkooren,
Is dat u lust u wil en zin,
't Is ook de mynen kom dan in,
En wijd mijn zugten hooren:
Wilt gy, steeds my,
Ligt en leeven, komen geeven,
En regeeren,
En alleen mijn hert bekeeren.
4.
Ben ik u huys en Tempel bouw,
Alwaar gy eeuwig woonen zouw,
Wilt gy dan in my werken,
En maakt het zuyver reyn en schoon,
Verciert het als u eyge woon,
Dat ider een kan merken,
Dat gy, in my,
Werkt en leevet, heerscht en zweevet,
En als Koning,
My begeerd hebt tot u woning.
5.
Verbreekt in my der zonde kragt,
De Wereld Satan en haar magt,
Die ook mijn hert begeeren,
Om door te werk t'aller tijd,
In uwe tegenwoordigheid,

Uyt myne ziel te weeren,
Dog 't is, gewis,
Uwen Tempel, daar g'u stempel,
Opgeslagen
Hebt na uwen welbehagen.
6.
Og mogt ik ooyt aan anders geen,
Mijn herte geven, als alleen
Aan u, o Heer der Heeren,
Ag mogt ik zeggen heen en uyt,
Tot al wat uwe werking sluyt,
En u gemeen verkeeren,
Wild gy, van my,
Nooyt ontrekken, u ontdekken,
En my geeven,
Blijdschap vrede ligt en leeven.
7.
Ik geef my tot een heyligdom,
Geheel aan u, o Iezus kom,
En heyligt my van binnen,
Werkt in my aller zonden haat,
Roey uyt de wortel en het kwaat,
Van mijn verdorve zinnen,
Laat ik, met schrik,
Aan de zonde, die my wonde,
Steeds gedenken,
Wild my geest en leeve schenken.
8.
Om regt verhemeld met mijn oog,
En met mijn herte na om hoog,
Als tempels uyt te steken,
En doe my leeve boven stof,

Tot uwer heerlijkheid en lof,
Die nooyt is uyt te spreken,
Op dat, mijn schat,
In den hemel, in 't gewemel,
Hier beneden,
Zijn mijn zaligheid en vreden.

Jezus algenoegzaamheid, gewilligheid en trouwe, Ter uytlokking voor Heylzoekende en Verlegene om zig geheel aan Jezus over te geven.

Stem: ***Wanneer de zon in 't morgen rood.***

23ste Lied

1.
Oneyndig opper Majesteyt,
En God van zaligheden,
Gy stroomt van algenoegzaamheyt,
Van liefde heyl en vreden,
Gy zijt volzalig in u deugd,
En leeft in eyndelooze vreugt,
En gy hebt niet van noden,
Van menschen hand te zijn gedient,
Alzoo gy alles goeds verdient,
En 't leeven geeft aan dooden.

2.
Nogtans zoo heb g'een eeuwig lust,
Tot grondeloos ontfermen,
Den brand uws toorn is geblust,
Gy wil u volk omermen,
Een arm verloore Adams-kind,
Dat zig geheel wanhoopig vind,
Heeft maar na hem te vlugten,
Die gy gegeven hebt tot borg,
En wordt bevrijd van eeuwige zorg,
Daar is geen vloek te dugten.
3.
Wel zalig die regt arm en naakt,
Na Iezus is gevloden,
Die in die vrystad is geraakt,
Die elk word aangeboden,
Welzalig die met al zijn nood,
Den toevlugt neemt tot Iezus dood,
En schuylen in zyne wonden:
Hoe vry hoe veylig en gerust,
Is zoo een ziel, dan word geblust,
Den naren dorst der zonden.
4.
O arm verloore volk grijp moet,
Hy is vol zaligheden,
Og Iezus dood en regt en bloed,
Verdiend u eeuwige vreden:
Grijp in geloof de hoorne aan,
Van dezen altaar, gy zult staan
Gerust in Gods gerigte,
Werpt u met al u schuld op hem,

Hy voerd u in Ieruzalem,
Dat God in vrede stigten.
5.
Maar 't arme volk dat zugt en klaagt,
Ag Iezus houd zig verre,
Als in mijn ziel geen ligt opdaagt,
Van deze morgensterre.
Dan is dien Heyland ver uyt oog,
Ag dat mijn klagten hem bewoog,
Ag schoot hy zyne stralen,
Op mijn verduystert zondig hert,
Dat nu in ongeloof verwerd,
Geen adem weet te halen.
6.
Ik heb geen kragten van geloof,
Ik kan niet op hem leunen
Voor zyne roeping ben ik doof,
Ag kon ik op hem steunen,
Hoe raak ik nog my zelve kwijt,
Om Iezus voor een eeuwigheyd,
Eens hartelijk te kiezen,
O trek my Goddelyke hand,
En doet mijn ziele onderstand,
En laat ik my verliezen.
7.
Ag kon ik maar mijn gantsche hert,
En ziele over geeven,
Dan was ik eeuwig vry van smert,
En erfgenaam van 't leeven,
Wat sta ik zoo en dreyg en draal,
Heeft Gods gena dan eynd of paal,
Ik zal het eeuwig wagen,

Gods waarheid staat hier voor te pand,
God zweerd zijn trouw en reykt zijn hand,
Hy wil mijn vyand plagen,
8.
Zou ik nog langer blyven staan,
En God voor ontrou houden,
Ik wil my nu niet meer beraan,
Gewist my nooit veroude,
Ik ben dog een Elendeling,
Die eeuwig wis verloore ging,
Indien ik Iezus miste,
En Iezus roept en lokt en vrijd,
Om ’t ja woord voor een eeuwigheid,
Zoo ik my niet vergiste.
9.
Zoo geef ik op dees uur en tijd,
Aan Iezus lijf en ziele,
Nu over voor een eeuwigheyd,
Ik in zijn arme viele,
Ik laat my los ik grijp hem aan,
’t Moet eeuwig met my wel vergaan,
Het zal my nooyt berouwen,
Ik geef my weg met al mijn schuld,
Og Iezus mijn gebrek vervuld,
Ik zal op hem betrouwen.
10.
Hier waag ik nu d’onsterfbare ziel,
En laat my op hem zinken,
Niets my nu langer van hiel,
Al zou ik hier verdrinken,
Geen nood ik voel een vaste grond,

Die eeuwig onbeweegbaar stont,
Des borgs geregtigheden,
Gods magt Gods waarheyd trou en regt,
Is my een fondament gelegt,
Nu voel ik zoete vreden.
11.
Nu ben ik Iezus eygendom,
Oneyndelooze zegen,
'K bezit nu reeds een koningdom,
Wat maak my nu verlegen,
O Iezus maak my nu getrou,
Om als u bruyd en egte vrou,
Tot uwer eer te leeven;
Laat nu de stromen van u geest,
Tot heyliging wel aldermeest,
Mijn ziele zijn gegeven,
12.
Vaarwel nu wereld lust en goed,
Mijn Iezus is mijn leven,
Mijn goud mijn lust mijn al ik moet,
My nu aan Iezus geeven,
Vaarwel nu Satan zonden t'zaam,
Ik zweer u af den grooten naam,
Van Iezus moet ik pryzen,
En leeven als zijn egte bruyd,
Ik scheyer met de wereld uyt,
God wil my gunst bewyzen.

Psalm 31. O hoe groot is u goed.

Stem: *Verblyd verblyd u t'aller tyd.*

24ste Lied

1.
Wel aan mijn ziel mijn waarde pand,
Klim boven 's Hemels sterre, 's hemels sterre,
En ziet u rust in 't vaderland,
Hier door geloof van verre,
Lust en eeuwige vreugd, rust en eeuwige vreugd.

2.
Is in die stad van zuyver goud,
Die God met eygen hande, eygen hande,
Heeft wonder konstig opgebouwt,
Daar zult gy eeuwig lande,
Wagt het moedig in, wagt het moedig in,

3.
Daar zal ikover 't booze rot,
Mijn ziel niet meer ontruste, meer ontruste,
Maar in gemeenschap met mijn God,
My zaliglijk verlusten,
'K ga dan moedig voort, 't ga enz.

4.
Daar zal 't gewoel van deze aard,
Mijn ziele rust niet stoore, rust niet stoore,
Maar hert en aandagt zijn bewaard,

Door ’t hemels werk te hooren,
’t Lied der eeuwigheid, ’t lied der eeuwigheid,

5.

Mijn Gods lieflijk aangezigt,
Zal ik in glans aanschouwen, glans enz.
En eeuwig wandelen in dat ligt,
Bevrijd van druk en rouwen,
O hoe groot en goet, o hoe enz.

6.

Dan zal mijn ziel van ’t zonde kwaad,
Voor eeuwig zijn ontheven, zijn ontheven,
Volmaakt met Godes beeld verzaad,
In heyligheid dan leeven,
O hoe groot een goed,o hoe enz.

7.

De liefde zal daar zijn volmaakt,
Geloof en hoop ten eynde, hoop ten ende,
Waar na mijn ziele nu al haakt,
Omringt met veel elende,
Moeyten en verdriet, moeyten enz.

8.

Daar zal ik eeuwig voor den throon,
Des Lams my nederbuyge, nederbuyge,
En voor den Vader en den Zoon,
Mijn dankbaarheyd betuyge,
Eer en eeuwig lof, eer en eeuwig lof.

9.

Iehova God mijn eeuwig deel,
En vol van zaligheden, zaligheden,
Vervuld daar ’t zalig volk geheel,

Met blijdschap ligt en vreden,
Vreugde is in haar deel, vreugde enz.
10.
O zalig volk die in de kolk,
Voor eeuwig zal verzinken, zal verzinken,
En in genaad hier vroeg en spaad,
Uyt die fontijn zal drinken.
Laat ons vrolijk zijn, laat ons vrolijk zijn.

Psalm 139. Doorgrond my ô God.

Stem: *Myn waarde ziel 't is heden tyd.*

25ste Lied

1.
Rots des heyls o levens Vorst,
Stelpt mijn dorst,
En mijn hertelijk ziels verlangen,
Hoor het zugten van mijn hert,
Dat verward,
Steeds in ongeloof blijft hangen.
2.
Schenk mijn ziel geloof en ligt,
En gezigt,
Van u geest aan my gegeven,
Leer my kenne 's Heeren werk,
En uw merk,
Op dat ik in blijdschap leeven,

3.
Roept met ligt en kragt my toe,
Ziele hoe,
Leeft gy zoo vol angst en vreezen,
’K ben u God u deel en lust,
Hoe gerust,
En vol blydschap zou ik weezen.
4.
Hebt gy niet o Heer mijn hert,
Doet ’t met smert,
Over zonde was verbrooken,
Door u geest op ’t onverzienst,
Tot u dienst,
Zuyverlijk in lust ontstoken.
5.
Heb ik my niet Godes Zoon,
Voor u troon,
Gans veroordeelt als onwaardig,
En my zondig Adams kint,
Naakt en blint,
Regt gezien en God regtvaardig,
6.
Dreef my dat niet na u heen,
Met geween,
Kwam ik niet met al mijn zonden,
Tot u vlugte gans verbaast,
Om met haast,
My te zien in u gevonden.
7.
Ben ik niet met al mijn schuld,
Zoo vervult,

En omringt met ziels elende,
My aan u geworden kwijt,
Toen ter tijd,
Kwam gy u niet tot my wende.
8.
Zey mijn hert niet vroeg en spa,
Vrolijk ja,
Op u aanbod van genade,
Zelfs door kruys en tegenspoed,
Goed en bloed,
Kost ik dat niet al versmade.
9.
En is dat niet en nog meer,
Toets dan Heer,
't Werk van uwe eyge handen,
Wast mijn eyge herts bedrog,
'k Wil dan nog,
My geheel aan u verpanden,
10.
Was mijn herte niet verheugt,
en met vreugt,
Ia vervult met zoete vrede,
Doen mijn ziel met u o God,
Als haar lot,
Roeme kost in eeuwigheden.
11.
Was die vreugt dan maar bedrog,
Proef my nog,
'K wil niet voor den Heere liegen,
Geef mijn ziele nu nog ligt,
En gezigt,
Dat ik my niet mogt bedriegen.

12.
Is niet nog mijn hert o Heer,
Voor u teer,
Met hoogagting ingenomen,
U gemeynschap en gebied,
Is dat niet,
Mijn vermaak met al de vroomen.
13.
Is niet Heer mijn hert gezet,
Om u wet,
En u wege te bewaren,
En dat ik mijn herte Heer,
Langs hoe meer,
Daar toe aan u mogt verklaren.
14.
Doet my steeds gelovig staan,
In u paan,
Leer my wandelen zonder vrezen,
Laat het zondig ongeloof,
Nooyt een roof,
Van mijn ziele blijdschap wezen.
15.
Dan zal regt de ziele mijn,
Bezig zijn,
In u eere te bewyzen,
Tot dat ik eeuwig boven stof,
Uwen lof,
En u heerlijkheid zal pryzen.

Een Lied Van de vereeniging met des Heeren Volk.

Stem: *Augustinus ging eens ziften.*

26ste Lied

1.
Zoete banden die my binden,
Aan des Heeren lieve Volk,
Wis zy zijn mijn herte vrinden,
Hare taal mijn herte tolk;
'T zijn de kindere van mijn vader,
En van 't zelfde huysgezin,
Wy bestaan malkander nader,
Als de bant van aardse min,

2.
Ag hoe kan 't mijn hert vervoeren,
Als dat volk aan my verhaalt,
Waar gevallen zijn de snoeren,
En hoe 't herte onbepaalt,
Aan den Heere is gebonden,
Hoeze omhelsde 't Gode Lam,
Tot verzoening van de zonden,
Hoe dat Iezus 't herte nam.

3.
Iuyst mijn eyge herte taale,
Spraken zy met zoete toon,
Als dat volk my ging verhaale,
Hoe zy met Gods eyge Zoon,
In een zalige oudertrouwe,
Zijn vereenigt na den geest,
Als zyn bruyd en egte vrouwe,
Nu en namaals aldermeest.
4.
Onuytsprekelijke banden,
Eenen geest en een van zin,
Al was ’t volk van verre landen,
’t Herte smolt dog zamen in,
Elk verhaalt zijn weg en zaken,
Hoe hem Iezus is ontmoet,
Ondertusschen ziet gy blaken,
Hunne ziel in liefde zoet.
5.
’T zelfde werk en ’t zelfde leven,
Was ’er dikwils omgegaan,
Even als ’t my was gegeven,
Dit deet my verwondert staan,
Zegge ’k ben met ’s Heeren kinderen,
Een van weg en een van hert,
Dit deed ongeloof verminderen,
En het stilde myne smert.
6.
Sprake zy hoe gans verlooren,
Elk zijn arme ziel zag staan,
Onder zonde vloek en tooren,
Alzoo was ’t ook my gegaan,

Was het datze my verhaalde,
Hoeze arm en aan het ent
Kwamen, doeze God bepaalde,
Dit was my niet onbekent.
7.
Was het datze my vertelde,
Hoe dat alle hoop verdween,
Watze my ook hier van melde,
't Kwam zoo innig over een:
Spraken zy hoe datze zagen,
Iezus was alleen van doen,
Om de Godheid te behagen,
In zijn bloed tot ziels rantzoen.
8.
Riepen zy met heylig beven,
Geef my Iezus of ik sterf,
Iezus is mijn ziele leeven,
Buyten Iezus het verderf,
Was hun bidden roepen weenen,
Om die eenige toeverlaat,
Was om Iezus al het steenen,
Dat was uyt mijn hert gepraat.
9.
Alderhande ziele standen,
Was my dat volk gemeen,
't Ware altemale banden,
Die de herte bond in een,
Klaagde zy van diep elende,
Angst en smert en ziele nood,
Dit en was geen onbekende,
Taal al was mijn ziele dood.

10.
En wat zag ik eene schoonheyd,
In het egte volk van ’t Lam,
Die op hun zoo klaar ten toon leyd,
Dit my ook het herte nam,
’K zag met Goddelyke stralen,
’t Kostelyke Gode-beeld,
My niet mogelijk af te malen,
Zoo als ’t in hun wezen speeld.
11.
’t Schone beeld van heyligheden,
Straalde van hun wezen of,
’t Nieuwe schepzel had zijn leden,
Dit was regt tot ’s Heeren lof,
’t zugte klagen weenen schreyen,
Dat men daar om Iezus doet,
En den zang der maagden reyen,
Alles was my even zoet.
12.
’T was een volk het wist te binden,
d’Allerhoogste met gewelt,
Dwongen God en bleven vrinden,
O hoe was dat volk gesteld:
Ia de Koning was gebonden,
Op zijn schoone galerey,
En van liefde zelfs verslonden,
Dit was wonderlijk voor my.
13.
Wonder leefde zy in vrede,
Dat was zoet en aangenaam,
Vol van enkel liefelijkheden,

O hoe smelt dat hert te zaam,
T'zame diende zy den Heere,
Een van hert en een van weg,
O hoe zoet is dat verkeren,
Daar geen aanstoot nederleg.

14.

Dit's mijn hoop en mijn vertrouwe,
Dat ik met Messias bruyd,
Eeuwig zonder druk of rouwe,
Leeven zal eeuw in eeuw uyt:
Als dat volk uyt alle taalen,
Vrygekogte van Gods Zoon,
Eeuwig zullen zegenpralen,
Met het Lam op zijnen throon.

15.

Eeuwig zullen triumpheeren,
Verre boven zon en maan,
Eeuwig zal ik daar verkeeren,
In de rey der zalige staan:
Zou ik dan dat volk verlaten,
Daar ik met haar eens genood,
't Eeuwig wandelen langs de straten,
Van den Hemel na de dood.

Lofzang van het Geestelyk Houwelyk.

Stem: *Hoe schoon ligt ons de morgenster.*

27ste Lied

1.
Kom Christi vrienden heft u oog,
Uw hert uw ziel van hier om hoog,
Om 't wonder te aanschouwen,
In onze liefde die ons uyt
Zeer vrye liefde tot zijn bruyd,
Verkoos en wilde trouwen:
Een toon, zeer schoon,
Maakt in zingen, met opspringen,
Van u hert,
Tot verzagting uwer smert.
2.
O zalig uur toen Iezus kwam,
En op ons zag, en doe hy nam,
Ons vriendelijk in zijn armen,
Wanneer hy in barmhertigheyd
En liefde sprak het is de tyd,
Om my te ontfermen,
Hy sprak, en brak
Met zijn woorde, die bekoorde,
Onze ziele,
Dat zy als in onmagt viele.

3.
O wonder boven wonder groot,
Dat wy zoo vuyl zoo naakt zoo snoot,
Verworpen op de velde,
Zijn opgevat als niemands oog,
't Hert met ontferming t'onswaard boog,
Nog t'onzer hulp zig stelde:
Toen kwam, Gods Lam,
Tot ons daalen, ons ophaalen,
Uyt d'elende,
Iezus was die tot ons wende.
4.
Hy sprak na 't hert 't had diepe klem,
Den indruk scheen een donderstem,
't Heugt ons nog hoe hy klopte,
Met hand en voet en geest en woord,
Nu lieflijk dan wierd als verstoord,
Tot hy de deur op schopte,
Die glans, welk tans,
Schoot na binne, en ons zinne
Kwam bestralen,
Had van heerlijkheyd geen palen.
5.
Als 't hert dus kreeg een liefde schigt,
Van zijn beminnelijk aangezigt,
't Was heel door liefde ontstoken:
't Vond nergens rust 't wou tot hem gaan,
Het borsten uyt in menigen traan,
Ia was geheel verbroken?
Een zugt, gaf ligt,
Om te kermen, met erbermen,

Dus wy kwamen,
In een trouverbond te zamen.
6.
Toen was ons woord ziet daar mijn hand,
Mijn hert mijn ziel aan u verpant,
'K zal schryven met mijn bloede,
'K wil voor u zijn en gy voor my,
Geheel en al ik blijf daar by,
Ik ben de vreemde Heere moede,
't Accoord, wierd voord,
Klaar geschreven, en daar neven,
Aan gebonden,
't Zegel van verzoende zonden.
7.
Laat Godt getuygen die het weet,
Het herte wier opregt gereet,
Geen zonden uytgenomen,
Geveyntheid was by ons gehaat,
Ver boven al het ander kwaat,
Regt na den aard der vroomen,
Wilt gy, Heer vry,
Diep doorzoeke, de schuylhoeke,
Onzer herten,
Is 't bedrog, vervult 't met smerte,
8.
Maar is 't een ongeveynsde daad,
Gedaan met oordeel en beraad,
Zoo laat ons vrolijk zingen,
En nroemen pryzen uwen naam,
Met hert en stemmen aangenaam,
Als halve hemelingen:
Wekt num trekt nu,

’t Hert na boven, om te loven,
De eeuwige liefde,
Die ons zoet’lijk ’t hert doorgriefde.

9.

Na dat kontrakt gesloten was,
Het pronk-kleed wierd uyt ’s hemels kas,
Van boven afgezonden,
Den ring en fijnste linne-waat,
Wierd aangedaan tot pronk-cieraat,
In plaats van ’t vuyl der zonde,
’t Wierd ook, ’t wierd ook
Myn gegeven, en daar neven,
liefde panden,
Vulde oog en hert en handen.

10.

Niets was te goed voor zulk een bruyd,
Die volgens ’t eeuwig raads-besluyt,
Met Christus mogte paren,
God Vader die zijn Zoon haar schonk,
Kon haar die met zijn cierkleet blonk,
Niets weygeren nog sparen,
Iuyg dan, zingt dan,
Lekkernye, specerye,
Wijn en honing,
Schonk u dezen Hemel-koning.

11.

Nu zijn wy in der daad zijn vrouw,
Dog ’t is maar tijd van ondertrouw,
De bruylofs dag zal komen,
Die is lang by hem vast gestelt,
Hoewel aan ons nog nooyt gemelt,
Zy blijft den wens der vromen,

Reynigt, peynigt,
Al u zonden, t'aller stonden,
Die u kwellen,
En nog steeds in 't herte wellen.
12.
De dag die komt en is naby,
Dat Iezus zelfs van herten vry,
Ons tot zig in zal halen,
En voeren ons vry van de dood,
En zonde tot zijn Vaders schoot,
In de opper hemel-zalen,
d'Engele, hengele,
In verwagte, en groot agte,
Van ons Koning,
Totze ons voert in zijn woning.
13.
Roep nu met my mijn man mijn heer,
Mijn bruygom die my mint zoo teer,
Mijn borg mijn Heyland magtig,
Mijn liefste Iezus dierbaar vrind,
Mijn Zaligmaker die my mind,
Maak my u kroon deelagtig,
Nadert, gadert,
My in de ermen, vol ontfermen,
En wild blusse,
't Vier der zonde met u kusse.
14.
Mijn loon mijn kroon mijn vrede vorst,
Mijn ligt mijn troost na wien ik dorst,
Zend neder liefde-beeken
Ontbind mijn hert van de ydelheid,
Verciert dat met uw heyligheid,

Leert my gedurig smeeken,
Mijn God, mijn lot,
Deel mijns erve, laat my sterve,
En gaan trouwe,
En dus eeuwig bruyloft houwen.

15.

Nu nog een zugt of twee daar by,
Mijn lief gedenkt dog nevens my,
U Sion hier op aarde,
Rukt haar uyt Antichrist geweld,
Dat haar zoo bitter drukt en kweld,
Geef hem zijn plaag na waarde,
Helpt haar, stelpt haar,
Vloed van zonde, die haar wonde,
Maar laat wonderen,
Uwes toorns op Babel donderen.

16.

Emanuël dat dog u hand,
Veel gunst bewijst aan Nederland,
Kroon dat met heyl en vrede,
Og! zegend Sion rykelijk,
Met vrede en leven eeuwiglijk,
Naar aller vrome bede,
Uw zorg, o borg,
Doet al komen, geestes stromen,
Op de vromen,
Dat zy staan als eyke bomen.

Jezus is ’t alleen.

Stem: *O Jezus bron van zaligheid.*

28ste Lied

1.
Og waar zal ik my wende heen,
Met mijn grote schuld,
Og wierd mijn ziele met geween,
En met smert vervuld:
Dat zou my, geven hoop,
Maken bly, als ik loop,
Tot God,
Mijn volzalig deel en lot.
Iezus is ’t alleen,
Daar mijn hert gaat heen,
Na die Levens-vorst,
Myne ziel gedurig dorst.
2.
Was Iezus niet zoo zalige borg,
Og waar ging ik heen,
Waar vloot mijn ziel zoo vol van zorg,
’t Eeuwige geween,
Was my wis, dan bereyd,
Iezus is, zaligheyd
Alleen,
Iezus is, en anders geen,
Daar mijn hert gaat heen,

Na die Levens-vorst,
Myne ziel gedurig dorst.

3.

Waarom zwerf ik buyten om,
Iezus is genoeg,
Hy is mijn borg in ’t heyligdom,
Kon ik laat en vroeg,
Heene treen, tot zijn throon,
Met geween, Godes Zoon,
Zoo groot,
Schonk mijn leeven in de dood;
Iezus is ’t alleen,
Daar mijn hert gaat heen,
Na die Levens vorst,
Myne ziel gedurig dorst.

4.

O dwaze die het leve vond,
In u eygen doen,
En nimmermeer verlegen stont,
Om het ziels rantzoen,
O mijn hert, heeft geen rust,
Mijne smert, niet geblust,
U bloed,
Iezus, reynigt mijn gemoet,
Iezus is ’t alleen,
Daar mijn hert gaat heen,
Na die Levens-vorst,
Myne ziel gedurig dorst.

5.

O nergens is geen ziele rust,
Iezus is mijn lot,
O Iezus is mijn herte lust,

Mijn volzalig God,
T zoete Lam, weer bemint,
My aannam, tot Gods kint,
Altoos,
My zoo snood en zondig boos,
Iezus is 't alleen,
Daar mijn hert gaat heen,
Na die Levens-vorst,
Myne ziel gedurig dorst.
6.
Ia Iezus is mijn eygendom,
Mijn volzalig goet,
Daar gaf ik al de Wereld om,
Iezus is zoo zoet,
Sions Heer, Godes Zoon,
Is mijn eer, en mijn kroon,
Altijd,
Iezus is 't alleen,
Daar mijn hert gaat heen,
Na die Levens-vorst,
Myne ziel gedurig dorst.
7.
Van ziels gebrek moest ik vergaan,
Was mijn Iezus niet,
Voor my gedood en opgestaan,
Maar nu eeuwig vlied,
Gantsch van my, al 't gevaar,
Want ik zy, voor en naar,
Altijd,
Iezus is 't alleen,

Daar mijn hert gaat heen,
Na die Levens-vorst,
Myne ziel gedurig dorst.
8.
En alles vind ik volonrust,
Al wat wereld is,
En nergens vind ik dat mijn lust,
Als ik Iezus mis:
Hy alleen, niemand niet,
Anders geen, daar ik vlied,
Na toe,
Als ik ben de wereld moe;
Iezus is ’t alleen,
Daar mijn hert gaat heen,
Na die Levens-vorst,
Myne ziel gedurig dorst.
9.
Wat baat my al de wereld dog,
’t Is maar ydelheid,
’t Is maar schyn en ziels-bedrog,
Veel te laat beschreyt,
Eer en goed, pragt en staat,
Schynt wel goed, maar vergaat,
Eerlang,
En dan valt het naar en bang,
Iezus is ’t alleen,
Daar mijn hert gaat heen,
Na die Levens-vorst,
Myne ziel gedurig dorst.
10.
Ia zelf het lieve volk van God,
Dat ik zoo bemin,

Zy onderhouden niet mijn lot,
Mijn geluk is in
Iezus liefd', die zoo zoet,
't Hert doorgrieft, en 't gemoet,
Verzaad,
Iezus is mijn toeverlaat,
Iezus is 't alleen,
Daar mijn hert gaat heen,
Na die Levens-vorst,
Myne ziel gedurig dorst.

11.

Ia wat zou my den hemel zijn,
Was 'er Iezus niet,
Daar is dog niet als druk en pijn,
Als mijn Iezus vlied,
Al 't gezang, en 't geschal,
Eeuwig lang, niet beval,
Aan my,
Als mijn lof niet Iezus zy,
Iezus is 't alleen,
Daar mijn hert gaat heen,
Na die Levens-vorst,
Myne ziel gedurig dorst.

De ongevoelige Pyn.

Stem: *O Kersnagt enz.*

29ste Lied

1.
Wat ben ik vol van alle zonden,
En met die bande vast gebonden,
Mijn arme ziele die is dood,
Ik ben zoo blint in ’s hemels wegen,
En van rondsomme gantsch verlegen,
Mijn flauwe ziele klaagt haar nood.
2.
En kon ik dan maar innig klagen,
En myne nood voor Iezus dragen,
Dat zou verligten myne pijn:
Maar ik ben altijd van rondsomme
Elendig, hoe zal ik ’t ontkomme,
’t Verderf en eens behouden zijn.
3.
Og drukte my mijn diep elenden,
Ik zou mijn ziel na Iezus wenden,
Maar og ik ben geheelijk dood,
Want Iezus roept die gantsch verslagen,
Verlegen zijn en bitter klagen,
Og voelde ik myne ziele nood.
4.
Was ik maar ziek aan myne zonde,
Daar was genezing in zijn wonde,
Maar ongevoelig heen te gaan,

Dat is de voorboo van het sterven,
Zal ik dan eeuwig Iezus derven,
En zonder borg in ’t oordeel staan.

5.

O Heere wilt mijn herte breken,
En in mijn doode ziele steeken,
U scherpe pyle door u magt,
Wilt myne ziel ter neder vellen,
Ik kan het zoo niet langer stellen,
Mijn ziele op u invloed wagt.

6.

En of de pylen van u woorden,
Mijn harde herte eens doorboorden,
De wond is haast genezen weer,
Dus ga ik ongevoelig klagen,
Verslyten alle myne dagen,
Og velt mijn trotze herte neer.

7.

Og voelden ik de schuld der zonden,
Met smerte myne ziele doorwonden,
En zag ik Gods gedugte regt,
Dat voor de zonde eyst voldoening,
Dan zou my Iezus tot verzoening,
Begeerlijk worden, og ik zegt.

8.

Met innig wenschen en begeeren,
Ag dat moet eens den geest des Heeren,
Zoo kragtig in mijn ziele wrogt,
Dat ik niet langer zoo kan blyven,
Maar Gods verbond mopest onderschryven,
Ag dat den Heer zijn werk volbrogt.

9.
Ik zal het dog niet verder brengen,
Hoe kan u goedheid dan gehengen,
Dat ik nog langer in de dood
Zal blyven, en zoo zondig leven,
En naderen een eeuwig beven,
Voltrokken in de jongste nood.
10.
Og zal ik dan met oogen open,
Naar 't eeuwige verderf toelopen,
Almagtig Koning gryp my aan,
En toon in my u alvermogen,
Gy hebt 'er veelen uytgetogen,
Die eeuwig stonden te vergaan.
11.
Moet dan mijn ziele ten verderven,
Hebt gy genoegen in mijn sterven,
Zal mijn verdoemenis u eer,
En uwen grote naam vermelden,
Wie in 't verderf u lof vertelde,
Ontfermt u Davids Zoon en Heer,
12.
't Is waar het zijn mijn eyge schulden,
Die my den rijken schat vervulden,
Van vloek, ik heb het regt verdient,
Ik ben een eeuwige straffe weerdig,
Gy grote God gy zijt regtveerdig,
Schoon gy my nooyt u gunst verlient.
13.
Maar zo zijn allen Adams kinderen,
Geen zonde kan u werk verhinderen,

Gy hebt u Zoon tot borg bepaalt,
Die heeft verworve eeuwige vreden,
En aangebragt geregtigheden,
En voor de zonden eens betaalt.
14.
't Is dog maar enkel op genade,
Dat myne ziele pleyt, wel spade,
Maar niet te laat, de zaligheyd,
Word my nog vryelijk aangeboden,
Gy laat my nog gedurig noden,
Ik leef nog in een vinders tijd,
15.
Gy zoud den roem van uwe deugden,
Verhooge d'Engelen zig verneugden,
In mijne eeuwige zaligheid,
Og doet het dan om uwen zone,
Ik werp dan eeuwig myne krone,
Voor uwen throon in heerlijkheid.

't Gedenken aan de dagen van ouds.

Stem: *Psalm 9.*

30ste Lied

Helaas hoe is dat aangezigt,
Mijns Konings vol van ligt,
En al mijn troost van my geweken,
Mijn oogen vlieten waterbeeken.

2.
Mijn ziele-vriend is weggegaan;
’t Is met mijn ligt en troost gedaan,
’k Had niet verwagt, voor weynig dagen,
Zoo groot verdriet en bitter klagen.
3.
Wat plagt mijn ziele regt verheugt,
Te smelten in des hemels vreugt,
Ik voelde Iezus in my leven,
En kon mijn hert aan Iezus geven,
4.
’t Gebed, Gods huys, en ’s Heeren volk,
Ik zag ’er God als zonder wolk,
Mijn herte was gestaag verbroken,
En in de liefde Gods ontstoken.
5.
Wat waren my de tranen zoet,
Die uyt gevoel van ’t hoogste goet,
Geduurig rolden na beneden,
Wat was mijn ziele vol van vrede.
6.
’t Verwonderen over Gods gena,
En had geen eynde vroeg en spa,
Hoe kon ik doe mijn zelf verblijden,
Op nieuws aan Iezus mijn beminde.
7.
Ik voelden doe geen zonden kragt,
Geen Werelt, Zatan, nog haar magt,
Ik kon myn hart aan Iezus geven,
Mijn Ligt, mijn Al, mijn ziele leeven.
8.
Wat was ik zomtyds overstelpt,

Ik riep o Hemelingen helpt,
Laat God en ’t Lam dog zyn gepreesen,
Voor ’t goeden aan mijn ziel beweezen.

9.

Maar och dat zoete ben ik kwijd,
’t Is nu voor my een wintertyd,
Mijn hert is koud en is gevrooren,
Ik heb dat liefde vuur verlooren.

10.

Mijn zondig hert mijn ouden mensch,
Komt tegen wil en tegen wensch,
Mijn hert van Iezus weg te voeren,
Mijn hert mijn ziel in veel beroeren.

11.

O volk van God had ik gedagt,
Dat ik zoo haast der zondenkragt,
Zou tot mijn smerten ondervinden,
Doe Iezus my zoo lieflijk minden.

12.

Daar scheen geen Cananiter meer,
Ik gaf mijn herte aan den Heer,
En egter kwam ik alle dagen,
Nog tegen ’s Heeren volk te klagen.

13.

Maar nu is ’t voor my klagens tijd,
Ik leef in duysternis en strijd,
Mijn hert wil nu zoo niet verbreken,
En Iezus is van my geweeken.

14.

Og dat nog mijn verdorde ziel,
Zoo veel van ’t aardhe over hiel,

Bewaart dog my getrouwen herder,
Dat ik niet van u dwaal nog verder.

15.

Mijn ziele kleeft u egter aan,
Al zyt gy van my weg gegaan,
Gy dog belooft niet uyt te blussen,
Een vonk, ey kust my met de kussen.

16.

Op nieuw van u genade mond,
Die ik zoo dikwils ondervond,
Al brand ik niet ik rook van binnen,
Og houd'ik u op nieuw beminnen.

17.

Og dat gy weder tot my kwam,
En ik op nieuw u 't herte nam,
Mijn ziele blijft nog aan u kleeven,
Og geef my geest en ligt en leeven.

's Hemels heerlykheid.

Stem: *Zoet gezelschap dat met my*

31ste Lied

1.

Hemellingen hef u toon,
Zing eens van des hemels kroon,
Waarom langer treurig leeven,
Zing eens van de hemel-stad,
Zing eens dat de poste beeven,
Word zoo ras niet moe en mat.

2.
Hemels wagters altemaal,
Zie eens door ’t geloof de zaal,
Daar gy eeuwig zult verkeeren,
In dat hoge Hemel hof,
Daar gy eeuwig d’Heer der Heeren,
Zult verhogen zynen lof.
3.
O die hooge Hemel-stad,
Daar men nooyt word moe of mat,
In die hemelsche gezangen;
Daar gy al word ingewagt,
Daar uw hoop en uw verlangen,
En uw pogen steets na tragt.
4.
’t Heyligen van dat paleys,
Zal u eeuwig reys op reys,
In een wellust zee doen zwemmen;
En geen rouwen of verdriet,
Zal uw hemels-vreugde stremmen,
Want daar komt de zonden niet.
5.
Heerlijk is die stad geboud,
Al de straten zijn van goud,
En verciert aan alle kanten;
Alles blinkt ’er als het ligt,
Hy is gantsch op diamanten,
Op het heerelijkst gesigt.
6.
d’Alderkostelijkste steen,
Iaspis is ’er gantsch gemeen,

Al wat ’t ooge kan aanschouwen;
Ia de poorten al te zaam,
Zijn uyt Paerelen gehouwen,
Tot den lof van ’s Konings naam.

7.

’t Lage aardsche zondig stof,
Word veragt in ’t hemel-hof,
Waarom hier in ’t stof te wroeten,
Boven in uws vaders land,
Treet men ’t hemel goud met voeten,
En men wandelt hand aan hand.

8.

Langs de straten van die stad,
En men word het nimmer zat,
O wat eyndeloose vreugden,
Als Messias reyne bruyt,
Leven zal eeuw in eeuw uyt,
In gantsch onbevlekte deugden.

9.

’t Zonneligt, de blanke maan,
Zal daar aan geen hemel staan,
Want die stat behoeft geen zonnen;
’t Ligt van ’t lieffelijk aanschijn,
Van ’t opperwezen zal daar zijn,
Alles, ’t ligt en levens-bronnen.

10.

Ia geen oogen zouden tans,
Iets verdragen van dien glans,
Van dat schitt’ren van die stralen,
Van de hemels heerlijkheyt,
Van die pragt en Majesteyt,
En die hoge hemels zalen.

11.
O dat eeuwig hemels ligt,
Dat daar straalt van 't aangezigt,
Van 't oneyndig zalig weezen;
Zalig volk die na de dood,
Zoo een zaligheid genood,
Daar God eeuwig word geprezen.
12.
Dat onmiddellijk zien van God,
O dat leven in 't genot,
Van de hemelsche wellusten;
Zalig volk die na de dood,
Zoo een zaligheid genoot,
Die al uwe wenschen blusten.
13.
O dat vlecloos heylig zijn,
Dat geneest van alle pijn,
Met Gods heerlijk beeld verzadigt:
Zalig volk die na de dood,
Zulk een zaligheid genoot,
O yhoe wonder begenadigt.
14.
Vader, Geest, en Vaders Zoon,
In zijn glans en op zijn throon,
Zonder wolken te aanschouwen;
Zalig volk die na de dood,
Zulk een zaligheid genood,
O wie zou die keus berouwen.
15.
Eeuwig in een heete gloed,
Van Gods min oneyndig zoet,
Gantsch te gloeyen en te branden;
Zalig volk die na de dood,

Zulk een zaligheid genood,
En in vreeden daar belanden.
16.
't Eeuwig en oneyndig goed,
Die d'wensch volmaakt voldoet,
Eeuwig ongestoort genieten;
Zalig volk die na de dood,
Zulk een zaligheid genood,
Wie zou zoo een weg verdrieten.
17.
T'leven in 't volmaakt genot,
Van een eeuwig zalig Godt,
In een zee van heyl te zwemmen;
Zalig volk die na de dood,
Zulk een zaligheid genoot,
Wie kan zijn begeerte temmen.
18.
En dat ons het hert behoort,
Dit geniet men ongestoort,
Daar is eeuwig zegen-pralen,
Verre boven dood en hel,
Boven alle druk of kwel,
In de hooge hemelzalen.
19.
Eeuwig zullen buyten staan,
Eeuwig zullenze vergaan,
Al die Iezus erf volk plagen;
Zalig volk die na de dood,
Zulk een zaligheid genoot,
Vry van treuren en van klagen.
20.
Daar geen heete zonnestraal,

Op de hoofden nederdaal,
Nog geen gure onweer vlagen,
Eeuwig vry van alle smert,
Die de stille ziel verwert,
Eeuwig vry van 's vyands plagen.

21.

Al het zugten en geween,
Al het kermen en gesteen,
Is dan eeuwig weg gevlogen:
Iezus bruyd en egte vrouw,
Is daar eeuwig vry van rouw,
Alle tranen zal hy drogen.

22.

Zoet gezelschap dat te zaam,
Gods gedugte groote naam,
Eeuwig peyzen met gezangen;
Met een hemels zoet geluyt,
Galmen 's Heeren deugden uyt,
Wie zou daar niet na verlangen.

23.

Als die talloos groote schaar,
Eeuwig zullen met malkaar,
In het hemel-hof verkeeren,
T'zamen als Messias bruyt,
Leven zal eeuw in eeuw uyt,
Tot den roem van haren Heeren.

24.

O dat wandelen voor Gods throon,
O dat dragen 's hemels kroon,
Palme takken eeuwig dragen,
Overwinnaars over dood,
Zaligheid oneyndig groot,
Zonder nagten zonder dagen.

Gy zult zyn naam heeten Jezus.

32ste Lied

1.
Een zoeten reuk die stervent hert verkwikt,
Dat angstig in zijn zonden schult verstikt,
Verspreyt zig in Gods kerk van Iezus name,
Voor elk die zynen naam bevind'lijk kent,
En heeft de kragt deszelfs in 't hert geprent,
In al zijn namen is hy God de amen.
2.
De name Iezus stroomt van lieflijkheid,
En zegt in kragt een God van zaligheid,
Voor alle die op hem vertrouwen stellen,
Ziet dees is God wy hebben hem verwagt,
Hy maakt ons zalig in een volle kragt,
Geen dood nog vloek der wet kan ons meer kwellen.
3.
Een Zaligmaker in de naam en daat,
Hy maakt ons zalig van het hoogste kwaat,
En brengt ons toe een eeuwig zalig leven,
In Gods gemeenschap hier en na de dood,
Hy voert ons in zielrust in Abrams schoot.
En hy bevrijd ons van een eeuwig leven.
4.
Ia niemant zalig dan die Iezus heeft,

En dagelijks in zijn gemeenschap leeft,
In hem gebouwt gewortelt en gegrondet,
Met hem vereent als wortel tak en stam,
Als d'Offeraar outtijds met 't Offer-lam,
Die Iezus dood als zijn randzoen verkondet.

5.

Wie gaf te hoog van zynen Iezus op,
Verhef vry uw geluk tot in den top,
Van Gods oneyndig algenoegzaamheden,
Want al wat dezen God is voor hem zelf,
Op zynene throon in 's hemels hoog gewelf,
Dat is hy voor zijn volk in eeuwigheden.

6.

Al heb ik dan een ziel volzondenschult,
Die met een heyr van zonden is vervult,
Ik vlugt na hem wiens naam een sterke tooren
Is voor zijn volk, daar hulpen is bestelt,
Die held die vyands magt ter neder velt,
En die van heyl bezit een vollen hooren.

7.

Og was mijn ziel aan Iezus zoo gekleeft,
Dat al wat niet als God volzalig leeft,
Verdween uyt oog en hert als ydelheden.
Als blinkent schoon met eenen valschen glans,
Vol ziels fenijn en ziels vergif nogtans,
Waardeerende mijn Gods weldadigheden.

8.

Hy is een Heyland die het weerdig is,
Alleen gelieft gedient gezogt, ik mis
Niet in de zaak 'k word niet door schijn bedrogen,
Ik heb gevoelt zijn liefden aan mijn hert,

Die trane droogt verzwaart de zwaarste smert,
Og kon ik Iezus meer door lof verhogen.

9.

Ik gunt hem zoo zijn zaligheid en eer,
Hy is het weerdig ja oneyndig meer,
Als aller Engelen prijs en lof gezangen,
Wie is van hem een kint en gunsteling,
Die niet in liefden en verwondering,
Gestaag aan Iezus wenst te blyven hangen.

10.

Hy stroomt van liefde en barmhertigheid,
En vol oneyndig algenoegzaamheid,
Een eyndelooze zee van zaligheden,
O hemellingen werpt u Eere kroon,
Voor 't Lam gezeten op zijns vaders throon,
Hy voerden uwe ziel in eeuwig vreden.

11.

Elendelinge die zoo diep gewond,
En gantsch rampzalig uwe ziel bevond,
Werpt uw verlore ziele voor zijn voeten,
Klaagt hem met tranen en gebeën u nood,
En pleyt op zijn geregtigheid en dood,
God zal in vreeden u nog eens ontmoeten.

12.

En gy verloste volk geef hem u hert,
Dan is het nu en eeuwig vry van smert,
Laat uwe ziel in liefde vlamme branden,
Geef uwen Iezus maar gedurig lof,
't Ontbreekt u nimmermeer aan ryke stof,
Begint dat hemel-werk in vreemde landen.

Hooglied 5: 16. Al wat aan hem is, enz.

Stem: ***Wanneer de zon in 't morgenrood.***

33ste Lied

1.
O Iezus lief mijn eenig al,
En schoonsten aller menschen,
Og mogt ik dit jammer dal,
Na u alleen maar wenschen,
Mijn Bruydegom is blank en root,
Door heyligheid en lydens dood,
U naam is zoo gepreezen,
Gelijk de vreugde bly is,
Gestortet ter gedagtenis,
In vreugde tijd voor dezen.
2.
'K zie in u naam Emanuël,
't Geheym der twee natuuren,
Dat als een Hemels wonder, zel
In eeuwigheid nog duuren,
Dus is 't een Godlijk menschen bloed,
Waar door my al des Heeren goed,
Geregtigheid en leeven,
Verworden is, en God voor my,
Een God van zaligheden zy,
En zig aan my komt geeven.

3.
Als ik de naam van Iezus zeg,
En 't heyl daar is geleegen,
Met regt bezie en overleg,
Dan is mijn hert geneegen,
Om u o Iezus Godes Zoon,
Verheerlijkt op u Vaders throon,
Na wien de Heydenen wenschen,
Te lieven als mijn hoogste goed,
Gy zijt het die ik noemen moet,
Den schoonsten aller menschen.
4.
Een Son van allerzuyverst ligt,
Voor mijn verduystert herte,
Die my doet zien mijn week en pligt,
Dat ik met diepe smerte,
De plagen van mijn herten ken,
En hoe verdorve dat ik ben,
En zondig in mijn daden,
En dat in zijn gemeenschap is,
Een zee van zaligheid gewis,
Genade voor genade.
5.
Al zit ik nog zoo diep in schuld,
Des Borgs geregtigheden,
En dood die alles heeft vervuld,
En zyne Priester-beede,
Die is mijn losgeld en rantzoen,
Ik heb geen andere prijs van doen,
Ik kan in Gods gerigte,
Volkome met die Borg bestaan,

Het zal my eeuwig wel vergaan,
Hier moet de Satan zwigten.
6.
Schoon my de zonde overheerd,
En ik my voel elendig,
Hy is een Koning die regeerd,
En die zijn wet inwendig,
In mijn verstand en herte schrijft,
En die mijn Koning eeuwig blijft,
En my ook zal bewaren,
Op wien ik rusdt in wien ik leef,
En daar ik my aan overgeef,
Ik wil dan ook verklaren.
7.
Dat Iezus nu en eeuwig zy,
Den schoonsten aller menschen,
Dat hy genoegzaam is voor my,
En meer als ik kan wenschen,
Bezit genade heyl en ligt,
Ag had ik een verlieft gezigt,
Van al zijn dierbaarheden,
En mogt ik na dat schoone beeld,
Meer door genade zijn herteeld,
En leeven hier beneden.

Col. 1: 19.

Stem: *Het zwakke lichaam leyt enz.*

34ste Lied

1.
Myn zondig dwaas en ydel hert,
Hoe kunt gy dikwils tot u smert,
U zoo van Iezus laten scheyden,
En leeven in een schraale weyden,

2.
Al wat gy buyten Iezus ziet,
Vervult dog u begeeren niet,
't Zijn bakken die geen water houwen,
En ydele gronden van vertrouwen.

3.
Het Lam voor 's werelds grond geslagt,
En zoo veel eeuwen lang verwagt,
Bezit een zee van zaligheden,
Van heyl en eeuwige ziele vreden.

4.
Het heeft den Vader dog behaagd,
Voor al 't gebrek daar g'overklaagd,
Een volheid van genaad' en leeven,
Aan hem als Middelaar te geeven.

5.
Maar ag mijn ziel is blind en doof,
Ik heb geen kragten van geloof,
Mijn ziel zit vaak in treurig duyster,
En zie zoo weynig van den luyster.

6.
Die in den vollen Iezus is,
Waar door ik ’t regte leeven mis,
Og mogt ik meer in Christus leeven,
En ziel en lighaan overgeeven.
7.
O Sonne voor mijn zwak gezigt,
Bestraal mijn ziele met u ligt,
Op dat ik regt mijn ziels elenden,
Mag zien en my zoo tot u wenden.
8.
Mijn zonde die ik dagelijks doe,
Die maken ’t my geduurig moe,
Og mogt ik door u bloed vergieten,
De waare vreede Gods genieten.
9.
Mijn heyl mijn al mijn Levens-borst,
Na wien mijn ziele innig dorst,
Doe my gelovig aan u kleeven,
En schenk my u verworve leeven.
10.
Ik heb geen kragten om te staan,
Veel minder om tot u te gaan,
Ik kan na ’s Heeren welbehagen,
Het minste leed of kruys niet dragen.
11.
Ik ben elendig in den grond,
Maar gy o Borge van ’t Verbond,
Bezit een volheid van genade,
Wat is een ziel dan wel beraden.

12.
Die zoo elendig als zy is,
Zig tot u wend en zegt gewis,
Ontfermer, Iezus zal my weezen,
Tot zaligheid, en my geneezen.
13.
Ey schenkt my Euangelisch Werk,
En maak my in 't geloove sterk,
Om zoo met mijn elend te komen,
Zoo als ik u heb aangenomen.

Nehemia 8: 11.

Stem: *O Holland schoon enz.*

35ste Lied

1.
Verblyd u 's Hemels Gunstgenoot,
In God uw eeuwig Erven,
U Heyl en Rots in nood en dood,
In leeven en in sterven,
Wijl gy uyt kragt van Iezus bloed,
Hebt deel aan al des Heeren goed,
Ia God moogd Vader noemen,
En u in hem beroemen.
2.
Al schoon de Satan en de Hel,
U onheyl had gezwooren,
Had, 's Hemels gunst u evenwel,
Tot zaligheid verkooren,

Tot vaten der barmhartigheid,
Voor ’s Werelds grond u al bereyd,
In ’t Boek des Lams ten leeven,
Voor eeuwig aangeschreeven.

3.

Gods Zoon treed by zijn Vader in,
Voor d’aanvang aller tyden,
Verbind zig om uyt zuyv’re min,
Als Borg voor u te lyden,
Die liefde deed zijn Vaders schoot
Verlaten, en zig in den dood,
O Goedheid hoog verheeven,
Vrywillig overgeeven.

4.

Hoe wierd dat Lam geperst gedrukt,
Door ’t dragen van u zonden,
En onder vloek en schuld gebukt,
Doe hy zig liet doorwonden,
Dys heeft dat Lam te weeg gebrogt,
Verlossing en u vry gekogt,
En door zijn bloed verkregen,
Iehovaas eeuwige zeegen.

5.

Dus ben ik nu van alle kwaat,
Van zonden vloek en tooren,
Verlost, en een geheyligt zaat,
Gods Kind zijn Uytverkooren,
Gods gunstig vry en liefde hert,
Al kom ik eens in kruys en smert,
Is t’mywaards steeds bewoogen,
Die liefd’ zal nooyt gedoogen,

6.
Dat ik na lighaam of na geest,
Zal smert of honger lyden,
Maar zal my als ik 't allermeest,
Van noden heb verblyden,
Zijn goed is mijn, hy zelfs mijn God,
Het deel en mijner erv en lot,
Die my nu en na deezen,
Tot zaligheid zal weezen.
7.
De Heewre is mijn heyl en ligt,
Mijn sterkte en mijn leeven,
Hy zal my leeren mynen pligt,
En my genade geeven,
Om dat te lyden en te doen,
Waar door ik moet ten hemel spoen,
Zijn Geest zal my geleyden,
My troosten en verblyden.
8.
Ag mogt ik maar tot lof en eer,
Van God Drie-eenig leeven,
Ag dat de Heere daar tot meer,
Genade aan my geeven,
Om steeds die God van zaligheid,
Die voor den Hemel my bereyd,
Met hertelijke vreugden,
Te roemen in zijn deugden.
9.
Dat is dog 't eeuwigduurent Werk,
Der reets volmaakte zielen,
En boven lugt en boven zwerk,
Voor haar ontfermer knielen,

En met Gods beeld in zuyvere deugd,
En storelooze vreugd,.
Met al de Hemellingen,
Gods lof voor eeuwig zingen.

Ziels Opwekking in tegenspoet.

Stem: *Zoet gezelschap dat met my.*

36ste Lied

1.
Vader Magtig Wijs en Goed,
Die in kruys en tegenspoet,
Hebt en houd u liefde oogen,
Op u Volk in hun elend,
En die met hun smert bewoogen,
U in gunste tot haar wend.
2.
Die met medelyden ziet,
Al de moeyte en verdriet,
Die zy hebben in dit leeven,
Al haar zugten en getraan,
Tot zy 't in zijn handen geeven,
En geloovig tot hem gaan.
3.
Og ik voele tot mijn smert,
Mijn verkeerd en zondig hert,
Onverloochend in u weegen,

En tot twisten slechs bereyd,
Heere maak mijn hert geneegen,
Tot den weg die gy my leyd.

4.

'K wil al is 't my nut en goet,
Aan geen weg van tegenspoet,
En ik schrik en vrees voor banden,
Schoon 't my nog maar word gedreygd,
Zalig die zig in u handen
Geeft, en altijd Gode zwijgt.

5.

O mijn eygen wil en zin,
Wil geen andere weegen in,
Als daar 't vlees in heeft behagen,
Eer genoegen vryheid vreugd,
Al mijn tijd en levensdagen,
Leeven enkel in geneugt.

6.

Souvereyne Hemel Heer,
Og mogt ik het gantsch regeer,
En besinne van alle zaaken,
Stellen aan u wyzen raad,
En geloove God zal 't maken,
Schoon my treften alle kwaad.

7.

Strydig was het met u trouw,
Dat gy my verlaten zouw,
Want gy geeft den moeden kragten,
En verlost op uwen tijd,
Dikwils als wy 't minste verwagten,
Tot u roem en heerlijkheid.

8.
Veylig mag u lieve Volk,
Schoon ’er is een donkere wolk,
Haar belangens op u wagen,
Goede Meester leer het mijn,
Want gy hebt dog alle dagen,
Toegezeyd by mij te zijn.
9.
Ia mijn Volk dat is u woord,
’K heb u eer gy roept gehoord,
En in u benaauwde tyden,
Is mijn ingewant ontroert,
Hoe zou ik dan hunne lyden,
Dat gy moede weggevoerd.
10.
En verlaten leeven zou,
Neen ik zweer u myne trouw,
Dat ik u gewis zal leyden,
Na mijn raad in alle kruys,
Tot dat gy van hier zult scheyden,
En ik u zal halen t’huys.
11.
Nu mijn ziel onthoud dat Woord,
Uyt des Heeren mond gehoord,
En zoek door geloof en hopen,
Moedig en met lydzaamheid,
Regt op Canaan aan te loopen,
Tot het eynde van u strijd.

Hooglied 1: vers 4. Trekt my, enz.

Stem: *Geeft een aalmoes enz.*

37ste Lied

1.
Liefste Iezu heyl en leeven,
Sterke God Emanuël,
Wilt my levenskragten geeven,
Dat mijn gang en voeten snel,
Loopen voort gelijk der hinden,
Na u heen mijn ziels beminden,
Op den weg door u bereyd,
Van Geloof en Heyligheid.

2.
Og waar zou ik henen vlugten,
In mijn magteloozen stand,
Die niet bidden kan of zugten,
Zonder trekking van u hand,
'K heb geen ligt nog zielen oogen,
Nog begeerten of vermogen,
'K kan mijn herte Godes Zoon,
Niet verheffen tot u throon.

3.
Og mijn voeten zijn gebonden,
Aan de aarde, en mijn hert,
Is vol ongeloof en zonden,

En zit overal verwert,
Veele dingen ag bezwarent,
Anders vloog ik als een arent,
Was mijn ziel eens los en vry,
Daar ik nu gebonden zy.

4.

Loop ik zomtijds als een hinde,
Voor een kleyne oogenblik,
'K zal wel haast weer ondervinden,
Dat mijn hert zit in den strik,
Van de wereld en de zonden,
En van veel verdorve vonden,
Des mijn geest elendig is,
Als ik uwe trekking mis.

5.

Trek my dan door liefde banden,
Goede Iezu na u toe,
Laat mijn hert in yver branden,
Dan word ik de weg niet moe,
Schenk mijn ziele ligt en leeven,
Wilt my geestes trekking geeven,
Dat ik loopen mag gestaag,
Zonder moede zijn of traag.

6.

'K zie met smert geheele hoopen,
En met yver in hun doen,
Arme Wereldlinge loopen,
En ik kan niet heenen spoen,
'K zie met schaamt' dat veele vromen,
My voor vry tot Zion komen,
En zy raaken my uyt oog,
Goede Iezu ag gedoog

7.
Niet dat ik die tot u leeden,
En u schapen ook behoor,
Al u volk voor uyt zie treeden,
Trek en werk kragtdadig door,
In my al u welbehagen,
Wilt mijn ziele onderschragen,
Og Dat ik u beeld en leer,
Mogt vertoonen t'uwer eer.
8.
Al mijn ligt en ziele kragte,
Zijn in u o Leevens-vorst,
Leer my maar geloovig wagte,
En met sterken zielen dorst,
En verlangen aan u kleeven,
Door 't geloove in u leeven,
Geef mijn ziele heylig werk,
Maak my in't geloove sterk.
9.
Stort u liefde in mijn herten,
Sterk het altijd met gena,
Laat dan kome kruys en smerten,
'K weet dat ik gemoedigt ga,
Met u loop ik door een bende,
'K vrees geen werk nog geen elende,
U genade is altijd,
My genoeg tot heerlijkheid.
10.
Nu gy zult 't voor my volenden,
En u goedertierendheid,
Zult gy nooyd van my afwenden,

Want die duurd in eeuwigheid,
Wilt my dan geduurig leyden,
Tot de dood my doet verscheyden,
Laat niet varen immermeer,
Uwer handen werk o Heer.

Hebr. 12: vs. 1. Laat ons met lydzaamheid loopen, enz.

Stem: *De 10 Geboden.*

38ste Lied

1.
O God van zaligheid en leeven,
En leydsman van mijn teere jeugd,
Og wild my dog genade geeven,
Om ’t pad van heyligheid en deugd.
2.
Te loopen en na ’t Wit te jagen,
Dien prijs de nimmer zal vergaan,
Belooft aan hun die niet vertragen,
Aan ’t eynde van hun levens-baan.
3.
Wat heeft een Christen al te stryden,
Op dat hy ga ten Hemel in,
Wat moet hy hier al doen en lyden,
Verlochening aan wil en zin.

4.
My dagt in d'eerste tijd en dagen,
Doe ik my aan die weg verbond,
En zoo veel innig ziels behagen,
In dezen weg ten Hemel vond.
5.
Dat doe mijn strijd als was volstreden,
Ik zag my onder 's Heeren volk,
Mijn ziel genoot een zoete vreden,
Ik zag doe God als zonder wolk.
6.
Ik voelde de gebaande wegen,
Als in mijn herte toen ter tijd,
En nergens was ik voor verlegen,
Ik koos de weg door kruys en strijd.
7.
My dagt al moest ik smaat en schanden,
En alle smerten ondergaan,
'T is wel ik wil al was 't in banden,
Door dezen weg ten Hemel gaan.
8.
Maar 'k wist niet dat mijn trage herten,
En mijn verdorde zondig vlees,
My op dien weg met zoo veel smerten,
Doen leeven zou en vol van vrees.
9.
Ik dagt niet dat ik zoo te streeven,
Zou hebben in dit tranendal,
Ik dagt ik zal nu blyde leeven,
Die Iezus heeft die heeft het al.
10.
Ik wist nog niet mijn ziels vyanden,

Ik kende nog de wereld niet,
Ik was nog in geen druk of banden,
Ik had geen smerten of verdriet.

11.
Ik wist nog niet mijn zwak vermogen,
Want Iezus had my by de hand,
Dus ben ik met my zelfs bedrogen,
Maar in mijn keuse hou ik stand.
12.
Al moest ik dan door barre wegen,
En veele storme ondergaan,
Mijn hert blijft tot de weg genegen,
O Leydsman mogt ik maar voortaan.
13.
De trekking van u geeft genieten,
En leyding op dat smalle pad,
Op dat mijn voeten niet en schieten,
Ter zyden uyt en ik de Stad
14.
Des Hemels in het oog mag houwen,
En grypen uwe sieckte aan,
Ik weet dat die op u vertrouwen,
Als Sions bergen blyven staan.
15.
Og mogt ik door geloof en hopen,
En heyligheid hier op der aard,
Van kragt tot kragt na Sion lopen,
Daar al het volk by een vergaard.
16.
Ik weet ik zal ook eens verschynen,
Al zijn my veele nu voor uyt,

Voor God in Sion als de zynen,
En dit is ’t daar ik mee besluyt.

[Hoe verduystert, vastgekluystert]

Stem: *Hemels oogen.*

39ste Lied

1.
Hoe verduystert, vastgekluystert,
Neergedrukt door ’t zonden kwaat,
’K zoek met kermen, u ontfermen,
In my zelve buyten raad.
2.
Mogt mijn ziele, nederknielen,
En met diepe smert vervuld,
Voor u buygen, en betuygen,
Al mijn zware zonden schuld.
3.
Gy regtvaardig, ik onwaardig,
Egter een vergevend God,
Die genade, vroeg en spade,
Schenkt en onderhoud mijn lot,
4.
Als ik delve, in my zelve,
Vind ik my geheel onreyn,
En inwendig, gantsch elendig,
Rondom zondig en ik schijn
5.
Ia mijn oogen, vaak bedrogen,
Dat ik meyne Godes beeld,
Nog te dragen, en ik vrage,
Hoe zoo een u ’t herte steld.
6.
Die volzonden, schuld en wonden,

Gantsch verloore en ontbloot,
Voor zijn leeven, niets kan geeven,
Nog tot redding van de dood.

7.

Anders geene, dan alleene,
Hy die alles hebt vervuld,
Kund geneezen, en mijn weezen,
Tot verzoening voor mijn schuld.

8.

Zou mijn herten, niet met smerten,
Treuren over 't zonden kwaat,
Die de wonden, toegezonden,
Hebben Godes Zoon en smaat.

9.

Kruys en banden, alle schanden,
Aangedaan en hels verdriet,
Dat hy klagen moest en vragen,
Waarom God hem zoo verliet.

10.

Gun my Vader, dat ik nader,
Tot u throon in Iezus bloed,
Dat ik kome, zonder schrome,
Door 't geloove om het goed.

11.

Dat ik erven, door het sterven,
Van die Levens-vorst voor my,
Dat zijn lyden, my verblyden,
En zijn dood mijn leeven zy.

's Hemels Heerlykheyd.

Zyn aardse Kroonen die de oppervorste drage
Omringt met eedle Steen, geciert met Peerle kragen,
Een luysteryk vertoog van 's Konings majestyd
En Vorstelyk gebied, en aardse heerlykheid;
Wat zal die kroone die de zaalged hemelinge,
Voor eeuwig draagen niet haar heerlyk hooft omringen.
Niet met een Paarel krans, of edele gesteent,
Nog met het geele gout, dat aardse vreugt verleent,
Maar hemel vreugde zal haar hoofden eeuwig kroonen,
Met vreugden bly, zal de Heer om haar te loonen,
Hen overstorten, als de Troongenooten van Gods Zoon,
Als overwinnaar, zal hen ook een lauwre Kroon
Geschonken worden, met een Palmtak in de handen,
Van Vreede en eeuwige rust, terwijl zy nu belanden,
In 's Hemels Have, van een eeuwige stryd bevrijd,
In ongestoorde rust, in alle eeuwigheyd.
O zalige Triumph, in 's hemels hooge zaale,

Op Iezus Troon, met hem gerust te zegenpraalen,
Ver boven het bereyk, van duyvel dood en hel,
Of ’s vyands laster, leed of zmert, of zielsgekwel,
Niet in een hoog gebouw, dat sigtbaar is van verren,
Maar in dat hoog geweld, ver boven Zon en Sterren,
Daar God een stad gebouwt, en vast gegrondet heeft,
En zynen Troon gezet, daar alles eeuwig leeft,
Een Stad van zuyver Goud, van ’s Scheppers eygen handen,
Onmiddellijk gemaakt, die noit ook kan verbranden,
Een regte hoofdstad van het gantse wereltrijk,
Waar over God gebied, in magt volstrektelijk:
Een regte Hofstad daar de groote Heemel Koning,
Zijn hof houd, en zijn Troon, en ordinaire Wooning.
Wel zalig zijnse, die haar erfregt op die stad
Bewijse kunne, o haar heyl is noit bevat,
Die wandelingen voor den Troon van ’s heemels Heere,
In alle eeuwigheid. Sou God nog grooter eere
Aan stervelinge doen, als eeuwige heerlijkheid,
O onverwelkbre Kroon, o heyl o Zaligheid;
Dat syne lynwaat, dat de Hemelinge draagen,
Dat nooit veroudert, maar volduurt ten eeu-

wigen daagen,
Dat wit gewaat, dat voor den Hemel wort bewaart,
Daar d'opgecierde Bruyt, met haren Bruidgom paart,
Die wandelinge in des Hemels gulde Zalen,
Om eeuwig ongestoort, met God te Zeegenpraalen,
't Betreeden van de vloer, van 't allerfynste Goud,
Wel Zalig die in dat Palleys, met Iesus Trouwt,
Geen Zon nog Maan, behoeft zijn straalen daar te schieten,
Nog geen Rieviere met haar wateren vlieten,
Het eeuwig zalig ligt, dat van Gods weezen straalt,
Verligt die Stad, en 't Lam daar als een heerse praalt,
De levensstroomen, en die Hemelsche rieviere,
Door loopen 't Paradijs, met kronkelen en zwiere,
Een Vuurige rijvier, die vloeide uyt 's Heeren Troon,
Drenkt eeuwig Iesus Volk, haar arbeyd tot een loon,
De Boom des Levens, die op d'een en ander Sijden,
Van deezen stroom geplant, het Hemels zaat verblijden,
Is 't allerschoonste dat den zaal'gen Hemel heeft,

Door zijn geneesent blad, Gods Volk voor eeuwig leeft
En alle Maanden geeft, hy nieuwe Hemel Vrugten,
En daerde Hemellingen winnen in genugten,
O Zaalige Rijvier die in den Hemel stroomt,
En cierlijk beplant, met aangenaam geboomt,
Weg Rijnstroom. Donouw, en Canals, die lieflijk zwieren,
Weg Ganges en Bengaal, en allerlij rijviere,
Die landen maakt berugt, en Sierde magtig Rijk,
Die 't volk bekleed met Gout, en Sijde kostelijk;
Wat zijn u wateren, en uwe Sil'vre stroomen,
Wat geeft een Cijver, aan het out berugte Roomen,
Geen drupel eeuwig heyl, geen wellust van Gods Troon,
Geen Hemel Coopmanschap, nog d'onverwelkb're Kroon;
't Is waar zij kleden 't volk, met Purper en Scharlaken,
En doet haar Kleur van Gout, en Zilvere boorde kraaken,
Maar og het Gout is zwaar, en 't Zilver lest geen Dorst,
Nog is geen ziel-randzoen, voor een benaande Borst.
O Stad! de Poorten zijn uyt Peerlen gehouwen,

Soo een Paleys wou God zyn Kind’re Bouwen,
Komt gy Erf-wagters van zo grooten Zaligheid
Maakt op, en schud u uyt het stof, die Heerlijkheid
Die gy voor eeuwig wagt, moest uwe ziel verheven,
En boven ’t laage swerk, van d’ydelheid doen leeven,
Doorwandelt in geloof geduurig deese Stad,
Beschouw uw eeuwig lot, en wort niet moe nog mat,
Set uwe koers daar heen, gy zult daar eens belanden,
Vertrouwt ’t u Stuurman toe, u scheepje zal niet stranden,
O zalig leeven, in ’t gesigt van ’t vaderland,
En in het blij genot, van ’s Heemels onderpand;
Wat kruys, hoe zwaar het drukt, kan deese ziele plaagen,
Die in geloove wagt, dat binne weynig dagen,
Dat Hemelsche Palleys, zal haare woning zijn,
Bevrijd van zonden smert, en rouw en leet en pijn,
Dit deed de Martelaars, wel in de vlamme zingen,
Die van een Moordschavot, tot bij de Hemelingen,

Gevoert, in eeuwigheid vergeeten alle leet,
O Zalig leeven, daar men alle druk vergeet.

EYNDE

Raadt en Moetgevinge Voor een Arm Verleegen Zondaar, Die in 't Gezigt, en onder het Gevoel van zyn Zonden gedrukt en gebukt gaat, en wenende is om den Heere Iesus.

Stem: ***Geeft een Aalmoes enz.***

Op myn neergebooge herte,
Dat na Iesus lievde blaakt,
En gestaag door druk en smerte,
U gewond vind en geraakt;
By den Heyland is ontferming,
Voor den Arme, een bescherming,
Voor een die zig Leedig ziet,
Hy wil hooren,, Hy wil hooren,
Na en Ziel die tot hem vliet.

2.
Wel wat staat gy dan te wagten,
Is dan Iesus niet bereyt,
Voor die in haar druk versmagten,
Heeft hy oyt wel neen geseyt?
Tot een die was heel belaaden,
En zig nergens kon verzaaden,
Heeft hy u niet zelvs gelast?
Komt maar tot my, Komt maar tot my,
Soo beladen en belast?
3.
Durft gy 't egter nog niet waagen,
Denkt gy meent ook Iesus my?
Wilt dat zelvs den Heyland vragen
Vragen immer staat u vry.
Heeft hy u ooyt uyt geflooten,
Imant wel voor 't hooft gestooten,
Hy is al ten goeden Heer,
Ey komt waagt het,, Ey komt waagt het,
En valt voor zyn voeten neer.
4.
Openbaart hem uwe zonden;
Toont hem u verbryselt hert,
Tragt te schuylen in zyn wonden,
Soekt u vreugden in zyn smert,

Doet als Vader Iacob deeden,
Stryd met hem in den gebeeden,
Soo krygt gy den zeegen wis,
Want zyn naame,, Want zyn naame,
Want zyn Naam ontfermer is.

5.

Denkt de Cananeesche Vrouwe,
Sloeg hy in het eerst wel af,
Maar hoe wist zy aan te houwe,
Tot dat hy haar beede gaf;
Hy zal u ook zeker hooren,
Want hy laat niet gaan verlooren,
Die in waarheid om hem schreid,
Geeft geen moet op,, Geeft geen moet op,
Want hy heeft het toegezeyd.

6.

Sou een Schaapje gaan verlooren,
Vry gekocht door Iesus bloed,
Heeft God niet met Eed gezwooren,
Dat hy ’t deel wil zyn, en goed
Voor die zig geheel mistrouwen,
Al hun heyl op Iesus bouwen,
Ey ziet eens na binnen ziel,
Ist niet Iesus,, Ist niet Iesus,
Die u maar alleen beviel.

7.
Wat getuygen al die traanen,
Uytgestort voor Iesus Troon,
Kost gy Vader niet eens manen,
Om het heilgoed van zyn Zoon,
Sou de Heere u vergeeten,
Sou hy van u druk niet weeten,
Gaert hy dan de traanen niet,
In zyn Flessche,, In zyn Flessche?
Ia hy weegt al u verdriet.
8.
Weet gy niet tot hem te komen,
Vraegt het Iesus als Propheet,
Waarom zoud gy voor hem schromen,
Want hy zelvs u dwaasheyd weet,
Gaat u aan zyn voeten zetten,
Wilt steeds op zyn leering letten,
Want hy leert, dat herte raakt,
Hy geeft lessche,, Hy geeft lessche,
Die de ziele wyser maakt,
9.
Vind g' een modderpoel van zonden,
Daar u ziel als in versmoort,
Zyn het lang vervuylde wonden,
Wel mijn ziel ey lieven hoort;

Voor het zondig bitter alzem;
Heeft u Iesu heylzaam balzem,
’k Meen zyn overdierbaar bloet,
O dat reynigt,, O dat reynigt,
U van al u zonden vloet.

10.

Maar ag! denkt gy myn vyanden,
Zyn zo listig, sterk en boos,
Die my onverhoeds aanranden,
Duyvel, Werelt, vlees, zo loos.
En ik Arme heb geen kragten,
’k Vrees ik zal nog eens versmagten,
En zy overwinnaar zyn,
En dat doet my,, En dat doet my,
Schier versinken in de pyn.

11.

Ia myn ziel gy moogt wel beeven,
Was ’er Koning Iesus niet,
Die wil moet en kragten geven,
En haar helpen uyt verdriet,
Al u haters moeten schroomen,
Iesus is de hulp der vroomen,
En zo de overwinning wis,
Al u stryden,, Al u stryden,
In de kragt van Christus is.

12.

Gy zult nog eens Triompheeren,
Dat en kan u niet ontgaan,
Want nu Iesus, uwen Heeren,
Heeft Gods regt, en wet voldaan,
Gy zult nog eens zegenpraalen,
In de ruyme Hemelzaalen,
Eeuwig tot zyn Lof en Eer,
Daar is ’t Heilig,, Daar is ’t Veilig,
Amen, Amen, ’t zy zoo Heer.

E Y N D E .